Prima mea lectură

SID

CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

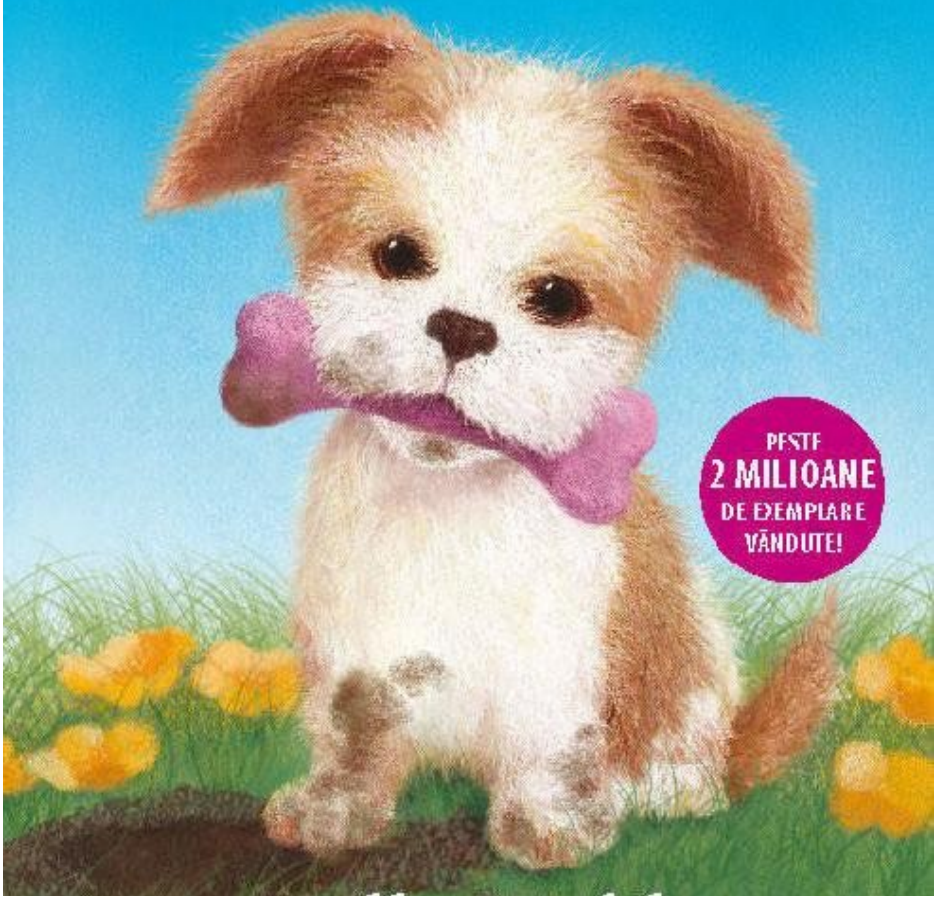

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

Sid,

cățeluşul cu blăniţa zbârlită

Traducere din limba engleză de

Gabriela Trăşculescu

EDITURA LITERA

2018

Holly Webb

The Scruffy Puppy

Copyright © 2014

Copyright ilustraţii © 2014 Sophy Williams

Ediţie publicată prin înţelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Sid, căţeluşul cu blăniţa zbârlită

Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Aloma Ciomâzgă-MărgăritCopertă: Andreea Apostol

Tehnoredactor: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Webb, Holly

Sid, căţeluşul cu blăniţa zbârlită / trad. Gabriela Trăşculescu

Bucureşti: Litera, 2018

ISBN epub 978-606-33-5137-2

I. Trăşculescu, Gabriela

82–93–34=135.1

778.534.6

Pentru toţi cei de la Şcoala Primară Park Lane, dar mai ales pentru clasele 3S şi 3R

Holly Webb

SID, CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Capitolul unu

Bella urcă scările de la intrarea în adăpostul pentru animale în paşi de dans, sărind de pe un picior pe altul. Era mult prea entuziasmată şi nu putea sta locului. Aşteptase atât de mult ziua aceea... Trecuseră săptămâni întregi de când părinţii ei tot discutau despre posibilitatea de a-i cumpăra un câine, însă munca ei de convingere durase ani de zile.

Totuşi, acum intrau în adăpostul pentru animale din Rediand, hotărâţi să găsească un câine care să facă parte din familia lor.

— Ce rasă credeţi că o să luăm? întrebă Bella după ce făcu o piruetă în capul scărilor, uitându-se la părinţii ei şi la Tom, fratele său mai mare.

Abia ţinuseră pasul cu ea după ce coborâseră din maşină, şi o luase la goană spre uşa de la intrare. Întrebarea asta – şi multe altele – îi stătuse pe limbă încă de la începutul săptămânii, când mama ei îi spusese că vor face o vizită la adăpostul pentru animale, însă nu îndrăznise să o rostească. Dacă nu se înţelegeau asupra rasei preferate şi renunţau la idee? Chiar şi acum, Bella îşi muta temătoare privirea de la mama, la tatăl ei şi la Tom, întrebându-se ce răspuns va primi. Ea însăşi se gândise mult la asta, încercând să-şi dea seama care ar fi cel mai bun şi mai frumos câine dintre preferaţii ei.

De fapt, numai la asta se gândise în ultimele săptămâni. Prietena ei, Megan, începuse să-şi dea ochii peste cap de fiecare dată când Bella aducea vorba despre asta la şcoală sau îi propunea să meargă împreună la bibliotecă, să răsfoiască diverse cărţi despre câini. Până şi domnul Peter, învăţătorul ei, îi atrăsese atenţia de cel puţin trei ori să încerce să fie mai atentă la ore. Pe de altă parte, îi dăduse o steluţă şi două puncte pentru poezia pe care o scrisese despre căţei, aşa că balanţa se echilibrase oarecum.

Numai că Bella nu se hotărâse nici acum ce fel de câine îi plăcea mai mult. Ştia că unul dintre motivele pentru care hotărâseră să ia un animal de la adăpost, şi nu de la un crescător, era diferenţa de cost; în plus, părinţii ei voiau să ofere un cămin unui animăluţ care nu fusese prea norocos. Din punctul acesta de vedere, era bine că nu prefera o rasă anume, deoarece şansele de a găsi la adăpost exact rasa aceea ar fi fost foarte mici. Totuşi, părea puţin ciudat că nu putea să-şi aleagă câinele preferat dintre toţi câinii care existau pe lumea asta. Ştia de unde i se trăgea – de la faptul că îi plăceau toţi...

— Dacă ai putea alege de la adăpost orice rasă de câine, ce ai prefera să fie? o întrebă Bella pe mama ei. Ştiu că nu e cazul, adăugă ea pe un ton grăbit, dar întreb de curiozitate.

Mama îi zâmbi.

— Chiar mă întrebam când aveai de gând să aduci vorba despre asta. M-am şi mirat că nu stai să te uiţi pe website-uri cu câini, să încerci să descoperi ce rasă îţi place cel mai mult.

Bella îi zâmbi la rândul ei, uşor stânjenită.

— Am făcut asta, recunoscu ea, însă tot nu m-am hotărât.

Mama îi ciufuli părul drăgăstos, în timp ce fetiţa deschise uşa recepţiei adăpostului.

— Dacă aş putea alege orice câine de pe lumea asta, mi-ar plăcea să fie unul mic şi drăguţ. Poate un teckel.

— Nu cumva e câinele ăla care seamănă cu un cârnat? întrebă Tom cu o umbră de dezgust în glas. Nici nu vreau să aud de teckel! O să râdă toţi de mine. Un câine mare ar fi super! adăugă el cu un zâmbet ştrengar. Îmi plac la nebunie chestiile mari şi păroase.

Bella îşi dădu ochii peste cap.

— Splendidă descriere! Şi care ar fi chestiile alea mari şi păroase?

— Nu ştii? Ăia care apar în reclame.

— A! Ciobăneştii englezeşti!

Bella încuviinţă din cap, entuziasmată.

— Sunt superbi!

— Îmi pare rău, copii! spuse tata, clătinând din cap. Nu cred c-o să găsim pe-aici vreun ciobănesc englezesc sau vreun teckel. Aş zice mai degrabă că majoritatea câinilor din adăpost sunt vagabonzi. Şi, cel mai probabil, corcituri.

Bella dădu din cap aprobator. Mama ei se afla acum în faţa biroului de la recepţie, anunţând că veniseră să vadă câinii din adăpost, în vederea unei adopţii. Bella era atât de bucuroasă, încât nu mai avea astâmpăr. Simţea nevoia să vorbească întruna, ca să nu explodeze de emoţie.

— Ce câine ţi-ar plăcea, tati?

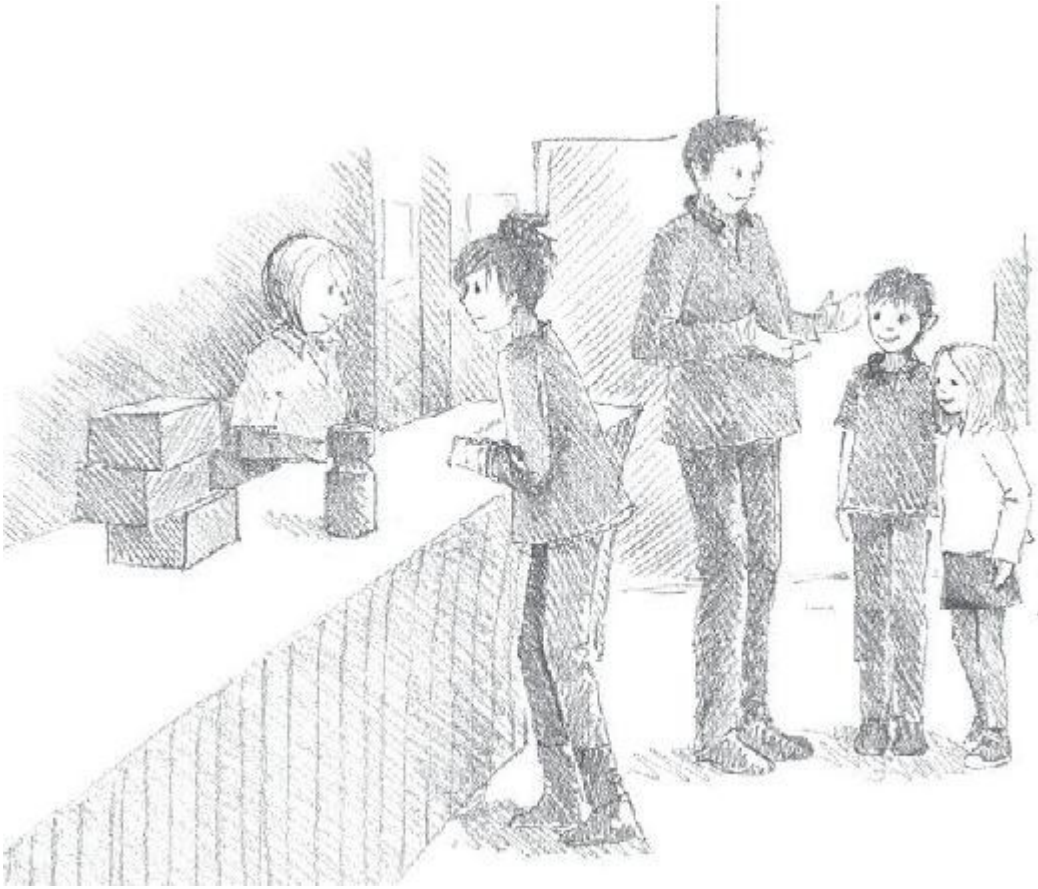

— Hmm, murmură tata, încruntându-se. Cred că prefer ceva de talie mare. Mi-ar plăcea să iau câinele cu mine la alergare.

Tom fornăi.

— Bine, atunci luăm un ogar.

Tatăl lor era un bărbat înalt, căruia îi plăcea să alerge pe distanţe lungi. Participase chiar şi la maraton şi toată familia se dusese atunci la Londra să-l vadă.

Bella clătină din cap.

— Nu ştiu ce să zic de ogar, tati. Nu cred că poate ţine pasul cu tine. Sunt câini de curse, dar nu rezistă decât pe distanţe scurte. Şi, oricum, dacă o să găsim un ogar aici, probabil ar fi un metis, adăugă ea încruntându-se, apoi rămase tăcută o clipă. În plus, nu cred că ar fi prea vesel. Stăpânii l-au abandonat când n-a mai putut alerga în curse, iar de atunci n-a mai avut parte de un cămin sau de atenţia cuiva. De obicei, au mari probleme cu dantura, pentru că stăpânii nu se mai ocupă de ei. Am citit despre un ogar căruia a fost nevoie să i se scoată toţi dinţii.

Tatăl Bellei oftă.

— Cred că mulţi câini de aici au poveşti triste, Bella. Trebuie să ne bucurăm că avem ocazia să-i oferim unuia

dintre ei un cămin, o consolă el, luând-o de după umeri. Deci ce părere ai? Un câine mare, impunător şi blănos sau o chestie micuţă şi pufoasă?

— Habar n-am, spuse Bella oftând. Tot încerc să-mi închipui cum aş arăta alături de un câine sau de altul, dar

nu reuşesc, pentru că îmi plac toţi... mai spuse ea şi se uită zâmbind la tatăl ei. Dar când o să-i vedem în carne şi oase, o să fie altfel, nu-i aşa? O să ştim imediat ce câine ni se potriveşte cel mai bine. Sunt sigură de asta!

„Cum vom putea să alegem?” se întrebă fetiţa, neajutorată. Erau atât de mulţi câini acolo şi cei mai mulţi dintre ei erau atât de bucuroşi să primească vizitatori... Săriseră din culcuşurile lor şi stăteau cu nasurile lipite de gardul de sârmă ce împrejmuia fiecare ţarc, râcâind cu labele şi implorând să fie mângâiaţi, iubiţi, luaţi acasă. Însă câţiva dintre ei nici nu se deranjaseră să se ridice, iar asta o făcu pe Bella să creadă că erau foarte trişti. Probabil că se aflau în adăpost de prea multă vreme şi nu mai sperau că soarta li s-ar putea schimba. Nimeni nu avea să îi dorească vreodată. Privirea lor lipsită de speranţă o impresionă atât de tare, încât simţi cum o podideşte plânsul.

Cel mai rău lucru era că nici familia ei nu putea face nimic pentru vreunul dintre ei, pentru că majoritatea erau bătrâni şi nu păreau prea dornici să alerge împreună cu tatăl ei sau să se joace prin grădină cu ea şi cu Tom. Dar i-ar fi plăcut să-i poată face fericiţi.

— Te simţi bine? o întrebă zâmbind o angajată a adăpostului, care avea în piept un ecuson pe care scria „Jo – Director”.

— Da, cred că da, răspunse Bella, reţinându-şi un suspin. Sunt doar tristă să-i văd aşa. Unii dintre ei arată de parcă ar fi renunţat să mai spere.

— Ştiu, spuse Jo oftând, dar pentru fiecare dintre ei există totuşi o speranţă. Le găsim aproape tuturor un cămin, până la urmă, chiar dacă durează mai mult. Câinii mai în vârstă pot fi tovarăşi de companie extraordinari, blânzi, zise tânăra şi îi zâmbi fetiţei. Însă am impresia că tu şi familia ta căutaţi ceva mai zglobiu.

— Aşa e, încuviinţă Bella dând din cap. Nu trebuie neapărat să fie de rasă. Vreau doar un câine care să fie al nostru.

Jo o privi gânditoare.

— L-ai văzut pe Sid?

— Nu cred, răspunse fetiţa încruntându-se. E pe aici?

Bella arătă spre capătul şirului de ţarcuri, unde tatăl ei şi Tom stăteau pe vine şi se uitau la un boxer mare, care lătra de mama focului, ca să-şi exprime entuziasmul.

— Nu, nu, ai trecut deja de el. Vino!

Jo o duse pe Bella mai în spate şi se opri în dreptul unui ţarc în care se afla un coş din care se vedea doar o spinare pufoasă, în nuanţe de maro şi alb.

Jo chicoti.

— Doarme cât e ziua de lungă, dar şi când se trezeşte, e o dulceaţă. Ei bine... adăugă ea, apoi făcu o pauză. Chiar e drăgălaş, dar nu e tocmai cel mai arătos câine din lume. Ca să fiu sinceră, cam toată lumea trece mai departe când îl vede. Mie însă mi se pare drăguţ. L-aş lua acasă dacă n-aş avea deja patru pisici.

— E aici de mult? întrebă Bella, lăsându-se pe vine, ca să vadă mai bine ghemotocul de blană din coş.

— De... ăăă... patru luni, răspunse Jo şi oftă. A cam început să-şi piardă speranţa, ceea ce e foarte trist. Cred că doarme atât de mult pentru că urăşte locul ăsta. E iubitor şi ataşat de angajaţii centrului, dar are nevoie de mai mult spaţiu ca să alerge. Mai iese din când în când să facă mişcare prin curte, dar nu e suficient.

— Tata vrea foarte mult un câine cu care să poată alerga, spuse Bella cu speranţă în glas. Iar mama ar vrea să nu fie prea mare. Sid nu pare a fi un câine masiv, nu-i aşa?

Se prinse cu degetele de gardul de sârmă şi se uită în interiorul ţarcului, sperând că Sid se va trezi. Ghemotocul maro cu negru tresări şi se foi puţin.

— Nu. E un metis de terier. Talie medie, dar cu picioare lungi. Acum e încă mic, dar nici după ce va creşte nu se va face prea mare.

— Adică e încă pui? întrebă Bella entuziasmată.

Nu se aşteptase să găsească un câine atât de tânăr. Părinţii îi explicaseră că animalele de la adăpost avuseseră deja un stăpân.

— Păi, să zicem că e adolescent, răspunse Jo cu un zâmbet în colţul gurii.

— Of, ce mi-ar plăcea să se trezească şi să mă vadă, spuse Bella oftând.

La un moment dat, Sid auzi vocile din jur. Recunoscu imediat glasul plăcut al îngrijitoarei, care îl mângâia de fiecare dată când îi aducea de mâncare. Întotdeauna îl scărpina după urechi, stătea de vorbă cu el, dându-i de înţeles că îl plăcea. Acum însă discuta cu cineva pe care nu-l mai auzise înainte. Ciuli atent urechile şi se întrebă dacă era una dintre persoanele venite să caute un câine. Chiar ieri, cineva îl luase pe micul Staffie din ţarcul de vizavi. Oamenii se uitau şi în ţarcul lui, dar aproape niciodată nu cereau să li se deschidă portiţa ca să se apropie de el şi să îl cunoască. Renunţase să mai dea din coadă când îi vedea şi să le mai arunce priviri pline de speranţă. Oricum, nimeni nu părea să aibă ochi pentru el.

Urechile i se pleoştiră şi, descurajat, se răsuci în coş. Voia să se culce la loc până la ora mesei.

— Of! Am crezut c-o să se trezească, spuse dezamăgită fetiţa.

Auzind glasul acela trist, Sid ciuli din nou urechile şi nu se putu abţine să nu arunce o privire piezişă, să vadă cine vorbea. O văzu pe tânăra îngrijitoare de la adăpost stând lângă o fetiţă aşezată pe vine, şi care se uitau la el prin gard.

— S-a trezit! strigă bucuroasă fata. Vai, cum ar putea cineva să spună că nu e drăgălaş? Uite ce urechi frumoase are!

Câinele maroniu cu alb din faţa lor avea părul sârmos al unui terier, dar urechile rebele şi cârlionţate păreau să aibă o cu totul altă origine. Poate de cocker spaniel sau de ceva micuţ şi pufos precum un papillon, căţeluşul cu urechi ca de fluture? Sau poate de pudel? Bella nu ştia sigur, dar îi plăceau mult. Când îl văzu că se ridică şi vine spre ele, observă că avea o coadă foarte stufoasă. Se apropie agale de gard, legănându-şi coada dintr-o parte într-alta.

— Bună! spuse Bella dintr-o suflare. Vai, e adorabil! adăugă ea, uitându-se în sus la Jo. Pot să-mi strecor degetele prin gard, să-l mângâi? întrebă ea.

— Sigur. Atâta vreme cât eşti blândă cu el, Sid e foarte prietenos, îi răspunse Jo.

Bella îşi trecu aşadar degetele prin gard şi chicoti când Sid se apropie şi i le linse, curios.

— A, mă gâdili! Bună, scumpule!

Îl atinse cu grijă sub bărbie şi începu să-l mângâie. Ştia că tuturor câinilor le place asta. Se părea că şi lui Sid, care închise ochii şi oftă mulţumit.

— Puteţi, vă rog, să deschideţi poarta? Mi-ar plăcea să ne cunoaştem mai bine, şopti Bella, uitându-se la Jo, care îi zâmbi.

— N-ai vrea mai întâi să le cerem voie părinţilor tăi? propuse îngrijitoarea.

— A, ba da! Uitasem de ei. Îi chem imediat. Sunt sigură c-or să-l îndrăgească. Mă întorc într-un minut.

Fetiţa sări în picioare şi o luă la fugă pe lângă ţarcuri. La recepţie i se spusese să nu alerge, ca să nu agite câinii, însă nu se putea abţine să nu grăbească pasul.

Sid oftă şi îşi lăsă coada în jos. Până şi urechile i se pleoştiră în timp ce făcea cale întoarsă spre coşul lui. Ce prostie din partea lui să creadă că fata îl plăcuse! Se agitase pe lângă el, îl scărpinase sub bărbie exact în locul lui preferat, apoi dispăruse.

— Hei... îi spuse Jo pe un ton blând. S-a dus doar să-şi cheme părinţii. O să se întoarcă. Sid... Nu fi supărat, drăguţule!

Dar Sid se ghemuise deja în coş şi nu mai asculta ce-i spunea Jo.

Capitolul doi

— Păi, nu pare prea prietenos, spuse mama, cu glas îndoit.

— Ba da, este! Ştii, el... îi luă Bella apărarea. Povestiţi-le dumneavoastră, o rugă Bella pe Jo, întorcându-se spre ea.

— E un câine minunat, dar e la noi de ceva vreme şi încă nu a fost adoptat, le explică Jo. Unii câini renunţă să mai fie drăguţi şi să-i salute pe cei care vor să-i vadă.

— Of...

Bella observă că mamei i se umplură ochii de lacrimi. Era la fel de plângăcioasă ca ea. Gândul că un câine îşi pierduse speranţa de a mai avea un cămin le făcea pe amândouă să plângă.

— Am putea să deschidem uşa, ca să îl cunoşti mai bine, nu vrei? întrebă Bella, fixând-o cu privirea pe mama ei.

— A, da, desigur, răspunse mama, dând din cap aprobator.

Sid nu ieşi din coş, însă urechile îi tresăreau întruna. Încă nu-şi deschisese ochii, dar după voci îşi putea da seama că în dreptul ţarcului lui erau mai mulţi oameni. Oare vorbeau despre el? Îşi ridică pentru o clipă capul şi aruncă o privire dincolo de gard.

— Uau, ia te uită! spuse mama Bellei râzând. Uite ce urechi are!

— Exact! exclamă Bella, radiind de bucurie.

— Nu e cam... ciufulit? întrebă tatăl Bellei, făcându-şi apariţia în spatele lui Tom.

Bella se uită la el.

— E superb!

— Are o personalitate încântătoare, sublinie Jo în timp ce deschidea uşa ţarcului. E foarte prietenos şi îi place să facă mişcare. Parcă spunea Bella că obişnuiţi să faceţi jogging? Sid o să fie în al nouălea cer. Are nişte picioare grozav de lungi...

— Păi, atunci să facem cunoştinţă, spuse tatăl zâmbind.

Sid se ridică în patru labe şi începu să-şi fluture coada nesigur. Precis îl vor scoate de acolo! Mişcările cozii se înteţiră, iar Jo îi strigă:

— Sid, Sid! Aici, băiete!

Câinele ţâşni din coş cu aşa o viteză, încât alunecă pe dalele de piatră şi aproape că se izbi de picioarele tatălui Bellei.

— Bună! spuse tata râzând. Eşti nerăbdător, nu glumă!

După care începu să îi mângâie urechile mari şi păroase, în timp ce Bella îl scărpina din nou sub bărbie. Sid se lăsă răsfăţat, tremurând de plăcere la propriu.

— Ce zici, Tom? îl întrebă mama pe fratele Bellei.

— E grozav! răspunse el cu gura până la urechi. Tată, o să-ţi saliveze pe pantofi! adăugă băiatul, apoi se aplecă şi îl scărpină pe Sid pe spinare. E o combinaţie destul de ciudată, nu-i aşa? Blană scurtă şi urechi clăpăuge. Dar e foarte prietenos.

Bella suspină de fericire, iar Sid o privi cu ochii lui negri sfioşi.

— Ţi-am spus doar, nu-i aşa? şopti fetiţa, când tatăl ei se ridică în picioare şi începu să discute cu Jo detaliile despre aducerea acasă a lui Sid. Ţi-am spus c-o să te placă şi am avut dreptate!

— E-aşa de dulce! îi spuse Bella lui Megan în timp ce îşi atârnau hainele în cuier. O aşteptase pe prietena ei lângă poarta şcolii, dar aceasta apăruse cu puţin timp înainte să sune clopoţelul de intrare la ore. Bella trebuia să se aştepte la asta – se întâmpla la fel în fiecare dimineaţă –, însă ardea de nerăbdare să-i povestească lui Megan despre Sid.

— Doamna de la adăpost o să treacă astăzi pe la noi, ca să vadă casa...

— De ce? o întrebă Megan mirată.

— Păi, ca să se asigure că avem condiţii potrivite pentru un câine. O curticică, un cămin unde nu sunt copii prea mici, lucruri de genul ăsta.

— Nu mă gândeam că sunt atât de pretenţioşi când vine vorba de un câine fără stăpân.

— Păi, trebuie să le găsească un cămin drăguţ, sublinie Bella, simţindu-se puţin deranjată de observaţia prietenei sale. Altfel, vor ajunge din nou în adăpost, nu crezi?

— Hmm, probabil. Ţi-ai făcut tema la matematică?

— Da.

Bella voia să îi povestească despre urechile frumoase ale lui Sid, dar observă că prietena ei pornise grăbită înspre vestiar. Fetiţa oftă. Poate că exagerase cu poveştile despre Sid, dar cum să se abţină când era aşa de frumos?

Vizita lui Jo la ei acasă decurse bine, deşi Bella avusese mari emoţii. Fusese sigură că angajata adăpostului va găsi ceva în neregulă şi nu îi va lăsa să îl adopte pe Sid. Însă Jo era de părere că vor fi nişte stăpâni excelenţi, mai ales că mama Bellei lucra acasă. Fetiţa îi arătase un pliant despre cursuri de dresaj pentru câini, pe care îl găsise în holul clădirii unde mergea la dans, iar asta o impresionă pe Jo.

— Minunat! Se pare că iei în serios toată povestea asta. Nu cred că Sid va fi un câine greu de dresat. E foarte prietenos şi ştie deja să stea şi să meargă la pas la comandă.

Apoi Jo le povesti mai multe despre trecutul lui Sid. Fusese abandonat când era doar un pui şi îl găsiseră înghesuit într-o cutie de carton aruncată peste o grămadă de gunoi. Mama Bellei izbucni în lacrimi, iar Bella se abţinu cu greu să nu plângă şi ea. Cum putea fi cineva atât de lipsit de suflet? Mama, tata, Bella şi Tom erau hotărâţi acum să-i asigure lui Sid un trai cât se poate de bun, ca să-l ajute să uite începutul nefericit al vieţii lui.

Jo aranjase în aşa fel încât ei să poată veni să-l ia acasă pe Sid în weekend, adică la o săptămână după ce îl văzuseră pentru prima oară. Nu aveau chiar atât de mult de aşteptat, însă pentru Bella săptămâna aceea trecu foarte greu. Vineri după-amiază ieşi valvârtej pe poarta şcolii şi abia apucă să-i mai spună „Pa! Weekend plăcut!” prietenei sale. Ea şi mama urmau să-l ia pe Tom în drum şi să meargă toţi trei la magazinul pentru animale, să-i cumpere lui Sid un coş şi alte lucruşoare.

Sâmbătă dimineaţă, Bella se trezi cu mult înainte de ora la care stabiliseră să plece la adăpostul de animale, pentru că ardea de nerăbdare să ajungă acolo. Era ziua cea mare! Fără doar şi poate, azi îl aduceau acasă pe Sid.

— Am tot stat pe lângă el, îi spuse Jo zâmbind. S-a cam pleoştit weekendul trecut după ce aţi plecat... O să fie foarte bucuros să te revadă.

Fetiţa dădu din cap aprobator. Şi ea îşi făcuse griji că Sid n-o să înţeleagă c-aveau să se întoarcă după el.

— Până mă uit cu tata peste actele de adopţie, ce-ar fi să mergeţi să-l vedeţi pe Sid? le sugeră mama Bellei şi lui Tom.

— O, i-aţi cumpărat zgardă şi lesă? întrebă Jo zâmbind. Păi, să mergem atunci să le probăm şi să-l aducem aici, la părinţii voştri.

Bella ţopăi de bucurie, iar Tom se grăbi să desfacă închizătoarea de la zgardă, astfel încât să fie gata de pus la gâtul lui Sid.

— Ce tare! spuse băiatul încetişor, înghiontind-o pe Bella. O să avem şi noi un câine!

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat! îi şopti fetiţa la rândul ei, mergând în urma lui Jo de-a lungul ţarcurilor.

Dar era adevărat. Sid era acolo unde îl lăsaseră, aşteptând lângă poartă, de parcă le-ar fi auzit vocile. Când îi văzu, începu să dea încet din coadă şi să îşi mute privirea de la

Bella la Tom şi înapoi la Bella, încercând să se convingă că era adevărat ce i se întâmpla.

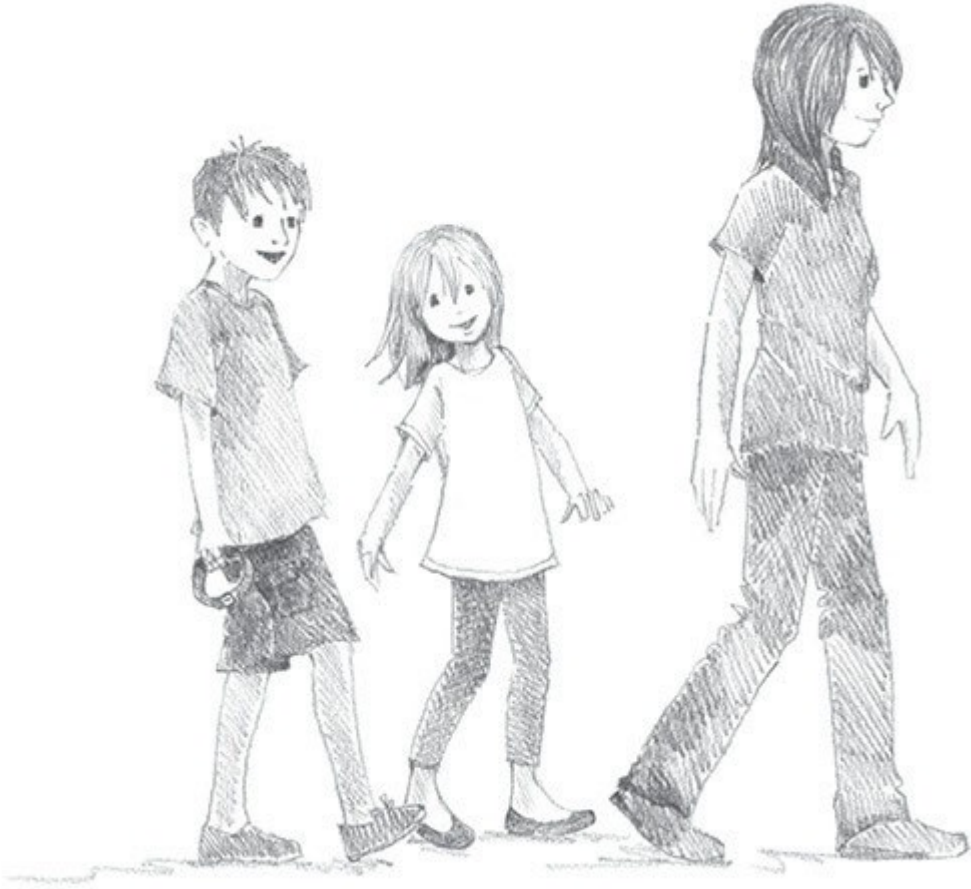

— E-aşa de scump, murmură Bella cu vocea gâtuită de emoţie.

— Să nu începi să plângi! îi spuse Tom, dându-şi ochii peste cap. Parcă eşti mama! Doar e de bine, Bella! Hei, Sid, adăugă apoi pe un ton blând, uite ce ţi-am adus!

Când văzu lesa din mâna lui Tom, Sid începu să dea din coadă de zece ori mai repede.

— Îi plac la nebunie plimbările. Sau, în cazul lui, alergările, explică Jo râzând, apoi deschise uşa de la ţarc, lăsându-l pe Tom să intre şi să-i pună lesa lui Sid.

— Îi vine de minune! exclamă Bella, mândră de achiziţia făcută.

Zgarda pe care o alesese era de un albastru marin, asortat cu lesa. Mama agăţase de zgardă şi un medalion în formă de os, cu numărul de telefon inscripţionat pe el.

Tom îi zâmbi cu subînţeles şi îi întinse lesa.

— Ţine-l tu, Bella! La urma urmei, tu l-ai ales!

Mâinile Bellei tremurau când apucă lesa, iar Sid o fixa cu privirea plină de speranţă, dând din coadă cât putea de tare.

— Ce zici, Sid, vii cu noi? Mergem acasă? spuse ea încet.

Sid stătea confortabil în coşul lui cu căptuşeală moale şi o urmărea pe Bella cu un aer solemn, în timp ce ea îi arăta toate jucăriile pe care le cumpăraseră.

— Uite, ăsta e un os care chiţăie când îl strângi între dinţi!

Îi făcu o demonstraţie, apoi îl aşeză în rând cu celelalte.

— Bella s-a lăsat puţin dusă de val la magazin, îi şopti mama animăluţului, mângâindu-i urechile. Dar avem jucării pentru trei câini, nu-i aşa Sid?

Auzindu-şi numele, Sid dădu uşor din coadă, chiar dacă nu înţelegea despre ce se vorbea.

— Sper că se simte bine, spuse Bella îngrijorată. E aşa de tăcut!

— Cred că nu e uşor să te obişnuieşti cu un loc nou. Dă-i puţin timp, o încurajă mama.

Sid se uită la Bella, la părul ei blond care-i acoperea faţa în timp ce se aplecă să-i aranjeze din nou jucăriile. O plăcea. O plăcea chiar foarte mult. Când se aşeză lângă el, Sid se întinse şi o linse pe obraz.

Bella căzu în fund şi chicoti, iar căţeluşul sări pe ea şi se aşeză cu labele albe, păroase pe burtica ei, să o poată linge din nou.

— Uf, Sid! făcu Bella, punându-şi braţele în jurul gâtului lui şi îmbrăţişându-l. Câine prostuţ ce eşti! îi spuse ea pe un ton drăgăstos, după care Sid o mai linse o dată pe obraji.

Capitolul trei

— Bună! Megan, tu eşti? întrebă Bella entuziasmată la telefon. L-am luat! Sid a venit cu noi acasă... ieri l-am adus. Vrei să treci pe-aici să-l vezi? Mama a fost de acord.

Bella abia aştepta să audă răspunsul de la celălalt capăt al firului, fiind convinsă că Megan va profita de ocazie.

— Ştii, Bella, îmi pare rău, dar nu pot.

— Oh...

Fetiţa rămase fără cuvinte. Era foarte dezamăgită. Totuşi, din tonul însufleţit al vocii ei, îşi dădu seama că Megan părea să se bucure de ceva.

— Ai vreo veste pentru mine? o întrebă Bella curioasă.

— Da... şi noi ne-am luat un câine! Ieri l-am cumpărat. E un cocker spaniel şi îl cheamă Coco.

Dornică să-i dea cât mai repede vestea prietenei sale, Megan turui tot dintr-o suflare.

Pentru o clipă, Bella se supără; ideea cu câinele fusese a ei. Mai mult, şi-l dorea de ani de zile. Şi acum, hodoronc-tronc, îşi luase şi Megan unul. Bella ştia că părinţii nu-i rezistau lui Megan şi-i cumpărau tot ce îşi dorea, pe motiv că era singurul lor copil şi nu voiau să se simtă neglijată. Dar de ce tocmai un câine? Bellei nici măcar nu-i trecuse prin cap că prietenei ei îi plăceau atât de mult câinii.

— Nu ştiam că-ţi doreai şi tu un câine, spuse ea apoi pe un ton calm, încercând să ascundă ce simţea cu adevărat.

— Te-am tot auzit vorbind despre cât de minunat ar fi să ai un câine şi m-am gândit că nu e o idee rea, aşa că l-am rugat pe tata să-mi cumpere unul. Ieri am fost cu el şi am ales un pui.

— Cum? Aşa, imediat?! N-a venit nimeni în vizită la voi acasă sau ceva de genul ăsta?

— Nici vorbă! răspunse Megan râzând. Pe Coco l-am luat de la o crescătorie de câini, nu de la un adăpost. E câine cu pedigri. A costat foarte mult, adăugă ea cu mândrie.

— Ah...!

Bella se încruntă. Pentru Sid nu plătiseră mult. Făcuseră doar o donaţie către adăpost, banii urmând să fie folosiţi pentru îngrijirea celorlalţi câini. Dar atât. Bella îşi muşcă buza, îngrijorată, şi imediat tresări surprinsă când simţi pe picioare o greutate călduţă. Sid o privea drăgăstos, iar ea chicoti şi îl gâdilă pe burtă cu degetele de la picioare. Ce prostuţă putuse să fie! Era minunat că şi Megan avea un câine!

— Ce-ar fi să mergem în parc după-amiază cu Coco şi cu Sid, ca să se împrietenească? propuse Bella bucuroasă.

— Stai puţin, s-o întreb pe mama, spuse Megan.

Bella aşteptă răbdătoare la telefon, auzind-o în fundal pe Megan vorbind cu mama ei. După câteva clipe, prietena ei reveni la telefon.

— Bella? Nu pot! Uitasem, dar crescătorul ne-a sfătuit să lăsăm câinele să se obişnuiască întâi cu noi şi cu noul lui cămin. Mie mi se pare aiurea, însă mama zice că aşa e mai bine.

— Oh! Bine atunci. Sunt sigură că mama ta are dreptate.

— Probabil. În orice caz, să aduci o poză cu Sid la şcoală, da? O să aduc şi eu una cu Coco.

— Desigur.

Bella puse telefonul la loc în suportul de pe pervazul bucătăriei şi se aşeză pe vine, să-l mângâie pe Sid.

— Ce dacă tu n-ai costat mult, îi şopti ea. Pentru mine, tu eşti câinele perfect.

Între timp, Tom întredeschise uşa.

— În sfârşit! Credeam că nu mai termini odată cu telefonul! Mama zice să mergem toţi la... Îl privi pe Sid cu atenţie şi adăugă în şoaptă: O plimbare.

Deşi Tom rostise cuvintele în şoaptă, Sid sări imediat în picioare şi începu să se învârtă în cerc, cu urechile fluturând în vânt şi cu coada rotindu-i-se ca o elice de elicopter gata să îşi ia zborul.

— Oh, se vede treaba că-i surâde ideea, remarcă fetiţa chicotind. Să mergem atunci!

Casa Bellei se afla în apropierea unui părculeţ, care avea un loc de joacă pentru copii şi o mică peluză. Nu foarte departe exista şi un parc mai mare, însă pentru prima ieşire deciseră să nu facă o plimbare prea lungă.

Bella, Tom şi Sid erau atât de încântaţi, încât aproape că uitară să meargă la pas. Toţi trei voiau să alerge. Era greu să îi ceară lui Sid să meargă la pas, când el nu mai fusese scos la o plimbare adevărată de o veşnicie. Cei de la adăpost le spuseseră că voluntarii îi scoteau pe câini în aer liber să facă mişcare, dar era clar că timpul alocat acestei activităţi era insuficient, dat fiind numărul mare de câini din adăpost.

Sid avea acum ocazia să adulmece mirosurile din iarbă şi urmele lăsate de ceilalţi câini prin parc şi, deşi avea loc suficient să alerge în voie, se strădui să rămână lângă Bella şi să se comporte aşa cum fusese învăţat.

— E-atât de cuminte, exclamă tatăl uşor surprins. Mă aşteptam să te tragă în toate părţile, Bella!

Fetiţa dădu din cap aprobator.

— Eşti un băiat foarte cuminte, Sid.

Căţelul scutură fericit din urechile lui cârlionţate şi adulmecă iarba de la picioarele Bellei. Când ajunseră în faţa intrării în parc, se opri o clipă să admire cel mai mare loc în aer liber pe care-l văzuse vreodată.

— Cred că nici nu se mai poate mişca de încântat ce e, observă mama râzând. Intră, Bella, şi vezi dacă vrea să alerge o tură în jurul parcului.

Fetiţa îi întinse lesa lui Tom; nu pentru că ar fi vrut, dar fratele ei o lăsase să-l ţină pe Sid tot drumul până aici, aşa că acum era rândul lui. Alergă încet cu spatele şi chemă câinele la ea cu blândeţe:

— Aici, Sid! Vino! Hai să alergăm!

În câteva clipe, un câine vesel cu pete albe traversă în fugă peluza, îndreptându-se spre Bella şi trăgându-l pe Tom în urma lui.

Când ajunse la şcoală luni dimineaţă, Bella descoperi că, în sfârşit, Megan sosise la timp. Era aşezată pe una dintre băncile de pe terenul din curtea şcolii, lângă intrarea în clasă, şi era înconjurată de o mare de admiratoare.

Bella grăbi pasul, nerăbdătoare să stea de vorbă cu ea despre câini şi despre cât de frumos era să fii stăpâna unui animăluţ de companie. Din păcate însă, nu-i fu deloc uşor să se apropie de prietena ei, deoarece Megan, nespus de fericită, le arăta tuturor colegelor ei de clasă un album foto cu coperte pe care erau imprimate nişte lăbuţe. Din spatele celorlalţi, Bella aruncă şi ea o privire. Coco era într-adevăr foarte, foarte dulce. Era un pui de cocker spaniel auriu, cu ochi mari căprui-închis şi cu urechi foarte ondulate. Purta la gât o zgardă încrustată cu pietre roz sclipitoare, care părea puţin cam largă în poza pe care reuşi s-o întrezărească Bella.

— I-am cumpărat trei hăinuţe diferite şi patru zgărzi, povesti Megan cu un aer vesel. E atât de frumoasă şi îi stă bine cu orice. Ah, bună, Bella! Uite, ea e Coco!

— E tare drăgălaşă, încuviinţă Bella.

Acum putea vedea mai multe poze – cu Coco purtând pe rând fiecare haină şi zgardă în parte, şi câteva cu ea printre jucăriile de pluş din patul lui Megan.

„Deci asta reprezintă Coco pentru Megan”, gândi Bella fără voia ei. „Una dintre jucăriile ei de pluş.” Nu putea însă să spună cu voce tare ce gândea, căci Megan s-ar fi supărat. În plus, simţea că ar fi fost o răutate din partea ei.

Totuşi, îi părea rău pentru Coco, care fusese probabil schimbată pe tot parcursul weekendului cu altă haină şi cu altă zgardă. Un căţel nu era o păpuşă pe care să o îmbraci şi să o dezbraci mereu.

— Are şi pedigri, se lăudă Megan. Mulţi câini din familia ei au câştigat premii; unul a primit chiar titlul de Mare Campion. Lui Coco i se spune, de fapt, „Visul de Aur din Melton”.

Bella nu se putu abţine să nu chicotească la auzul unui nume atât de caraghios, însă Megan îi aruncă o privire încruntată.

— Ai adus vreo poză cu câinele tău? o întrebă ea.

— Da, răspunse Bella cu jumătate de gură, nefiind sigură că voia să i-o arate chiar atunci, de faţă cu toate celelalte fete. Mai ales după ce tocmai o admiraseră pe fermecătoarea căţeluşă Coco. Probabil că Sid nu avea să li se mai pară deosebit. Ba poate chiar aveau să-l creadă neîngrijit.

— Hai, Bella! Vrem să-l vedem! Şi tu ai tot un cocker spaniel? o întrebă Lara.

Lara şi Chloe se ţineau mereu după Bella şi Megan, deşi Bellei nu-i plăcea prea mult compania lor. Lara era răutăcioasă, iar Chloe nu făcea decât să chicotească şi să aprobe tot ce spunea Lara.

— Da, arată-ni-l! insistă Chloe chicotind.

Bella îşi coborî privirea spre rucsacul ei cu marginile roase. Îl lăsase pe unul din scaunele de la bucătărie, iar Sid bineînţeles că nu ratase ocazia de a se desfăta cu o gustare în miez de noapte. Mama le spusese apoi că era mai bine să nu mai lase nimic în bucătărie. Fotografia era în buzunarul din faţă al rucsacului, dar nu prea voia s-o scoată. Dacă râdeau de Sid?

— Hai odată! spuse Lara exasperată. Pun pariu că nici măcar nu are câine. A spus şi ea doar aşa, ca să se ia după Megan.

— Ba nu! izbucni Bella iritată, privindu-le pe Lara şi pe Chloe, care nu ştiau că lucrurile se întâmplaseră exact invers. Megan, ţi-am povestit despre Sid săptămâna

trecută şi ţi-am spus că îl vom adopta de la un adăpost de animale. E o combinaţie de mai multe rase.

— Ah, deci nu are un nume înregistrat la asociaţia chinologică, aşa cum are Coco? o întrebă Megan.

Bella făcu ochii mari. Megan ştia prea bine răspunsul la întrebarea pe care o pusese. Nu voia decât să o pună pe Bella într-o lumină proastă în faţa Larei, a lui Chloe şi a celorlalte fete.

— Ce-i ăsta? pufni Lara.

— El e Sid, răspunse Bella printre dinţi. Probabil, o combinaţie de terier cu altă rasă.

— Cu un mop? replică Lara, înghiontind-o pe Megan şi râzând pe înfundate. Doamne, Bella, n-am văzut în viaţa mea câine mai ciudat!

Fetiţa simţi că ochii i se umplu de lacrimi şi clipi ca să le alunge. Chloe şi alte câteva fete începură să râdă, însă Bella se gândi o clipă că pe Megan o deranjau toate astea.

— Nu e ciudat? repetă Lara întrebarea, înghiontind-o din nou pe Megan, care, de data asta, încuviinţă din cap, reuşind cu greu să-şi stăpânească râsul.

— Ei bine, mie mi se pare drăguţ, interveni cineva din spatele Bellei.

Se întoarse recunoscătoare spre vocea care tocmai se auzise. Nu oricine avea curaj să-i ţină piept Larei.

Bella o recunoscu pe colega cea nouă, Sarah, care se uita peste umărul ei la poza lui Sid.

— Are nişte urechi fabuloase, adăugă ea. Cred că are şi ceva de pudel.

— Aşa e, aprobă Bella cu entuziasm.

Nu o cunoştea prea bine pe Sarah, pentru că se mutase la ei în şcoală abia în semestrul acela. De fapt, nu era sigură că vorbise vreodată cu ea. Acum însă, îi venea să o ia în braţe.

— Şi eu m-am gândit la asta. În plus, aleargă foarte repede, deci s-ar putea să aibă şi ceva de ogar.

— Eşti foarte norocoasă că ai un câine, spuse Sarah oftând. Noi locuim într-un apartament şi n-am avea unde să-l ţinem.

— Ţi-a cerut cineva părerea? i-o reteză Lara. Şi cui îi pasă că tu stai într-un apartament? Nouă, sigur nu.

Bella îi ceru lui Sarah scuze din priviri. Uneori, Lara se comporta oribil. Dar, pur şi simplu, era mai simplu să nu te afli printre duşmanii ei...

Sarah se înroşi la faţă şi dădu să se îndepărteze de grup. Bella se uită la ea o clipă, ezită, apoi o prinse de braţ.

— Hei, n-ai vrea să vii pe la mine, să-l vezi pe Sid? Poate vinerea asta? o întrebă.

Simţi în ceafă privirile tăioase ale Larei şi ale lui Megan, care ar fi mâncat-o de vie, însă nu-i păsa. Amândouă fuseseră răutăcioase, iar Sarah părea să ştie destul de multe despre câini şi i-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu ea.

Sarah o privi uimită, apoi dădu aprobator din cap.

— Sigur că da! O s-o întreb pe mama, dar mi-ar plăcea să vin pe la tine să-l cunosc pe Sid.

Câteva dintre fetele adunate în jurul băncii lor începură să şuşotească şi să bombăne, privind-o cu reproş pe Lara. Şi lor li se păruse că întrecuse măsura cu răutăţile ei.

— Tata spune că putem participa cu Coco la un concurs de frumuseţe şi că avem toate şansele să câştige, pentru că este de rasă, interveni brusc Megan, încercând să atragă din nou atenţia asupra ei.

— Spre deosebire de creatura aia căreia Bella îi spune „câine”, spuse Lara pe un ton batjocoritor.

Bella îşi încleştă strâns pumnii. Se săturase de mojiciile Larei şi de felul în care Megan o linguşea tot timpul.

— Şi Sid va participa la un concurs, să ştii! îi aruncă Bella replica lui Megan, fără să se gândească prea mult.

Apoi, fetiţa se îndepărtă, regretându-şi vorbele. Le auzea pe colegele ei râzând pe înfundate în urma ei şi ştia că Sid nu avea să participe niciodată la vreun concurs canin; de altfel, nici nu exista vreun concurs pentru genul acesta de câini.

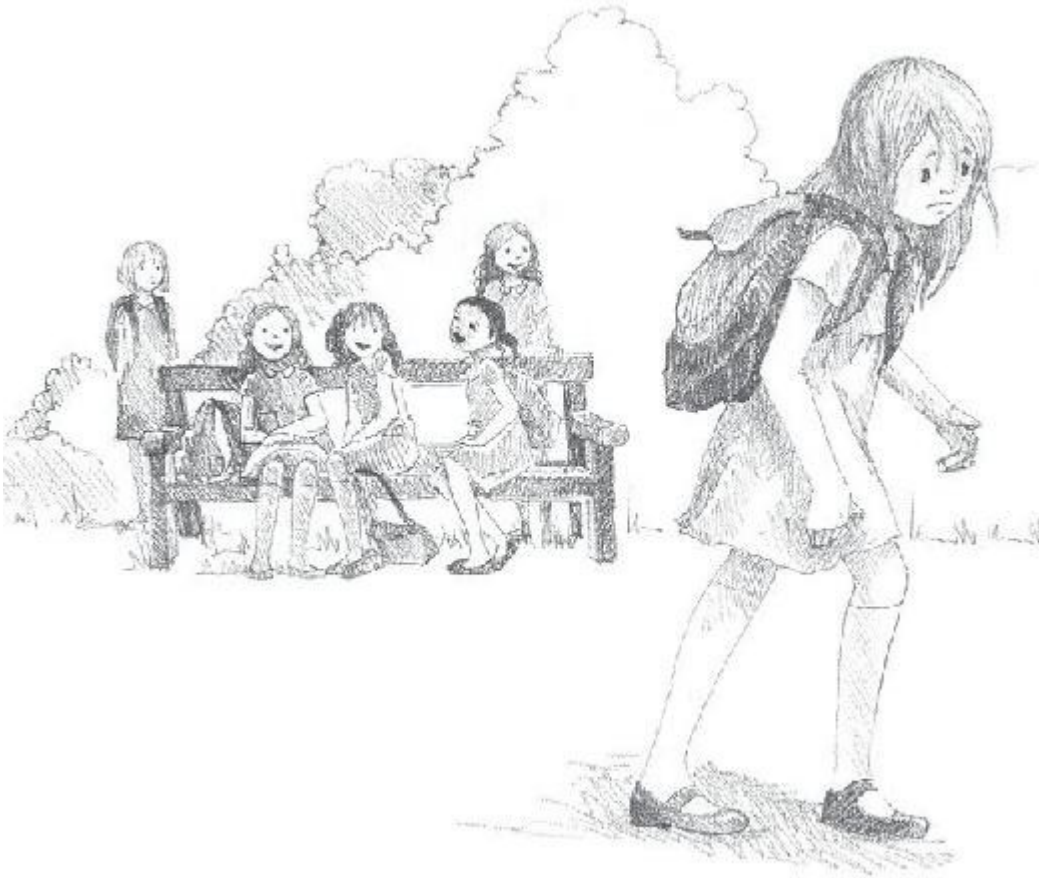

Capitolul patru

Sid se învârtea de colo colo, pândind în faţa uşii şi oprindu-se doar din când în când, ca să adulmece curentul slab de aer ce şuiera pe sub uşă. Apoi se trântea la loc pe covoraşul de la intrare şi ofta.

„Când s-or întoarce?” Bella şi Tom fuseseră plecaţi toată ziua, iar mama, chiar dacă rămăsese acasă, fusese tăcută şi nu se jucase deloc cu el. Îl mângâia când scheuna pe lângă ea, dar apoi se întorcea iar cu nasul în hârtiile la care lucra. Se ridicase de câteva ori de pe scaun, să-l ducă în grădină, iar la prânz îl scosese la o plimbare scurtă, dar nu se jucase cu el. În cele din urmă, plecase şi ea de acasă. Ce plictiseală!

Dintr-odată, urechile îi tresăriră. Auzea paşi. Sări în patru labe şi adulmecă pe sub uşă. Da! Era Bella... îi putea auzi vocea. Încântat din cale-afară, Sid scoase un lătrat, apoi o auzi pe Bella alergând entuziasmată pe aleea din faţa casei.

— Ai auzit, Tom? Ne-a simţit că venim acasă! Bună, Sid!

Sid începu atunci să latre nebuneşte şi să se învârtă prin hol atât de repede, încât aproape că era să doboare coşul cu fulare şi pălării de la intrare. Când uşa se deschise – încet, pentru că mama Bellei bănuia că Sid aştepta exact în spatele acesteia –, căţelul începu să sară şi să ţopăie printre picioarele lor, scheunând de bucurie.

— Nu pare să-i fi fost dor de noi, glumi Tom, prefăcându-se supărat şi făcând-o pe Bella să râdă.

— Ce mă bucur să te văd! şopti Bella, apoi se aplecă să-l îmbrăţişeze. Nu-mi vine să cred că le-am lăsat pe Megan şi pe celelalte fete să spună că nu eşti câinele perfect!

Lui Sid nu-i luă mult timp să se obişnuiască cu noul lui stil de viaţă. Chiar dacă se mai plictisea uneori, când Bella şi

Tom erau la şcoală, de obicei moţăia sau rodea la jucăriile lui. Iar plimbările îl făceau să uite monotonia de peste zi.

După primele zile, Bella şi Tom primiseră permisiunea de a-l scoate singuri la plimbare, când veneau de la şcoală. Tata le spusese că nu avea nimic împotrivă, atâta timp cât ieşeau împreună, şi Tom îşi lua cu el telefonul mobil, pe care îl primise odată cu începerea ciclului gimnazial. La întoarcere, Sid trăgea un pui de somn până îşi termina Bella temele, apoi ieşeau în grădină şi continuau să înveţe trucuri noi.

Bella îşi propusese să facă din Sid cel mai bine dresat câine din câţi au existat vreodată. Îşi cumpărase chiar şi o carte din banii ei de buzunar, iar peste câteva săptămâni aveau să înceapă cursurile de dresaj. Bellei i se părea că lumea îl considera pe Sid un câine needucat din cauza aspectului său neîngrijit, şi de aceea era hotărâtă să le demonstreze tuturor că nu era deloc aşa.

Din fericire, lui Sid îi plăceau foarte mult exerciţiile de dresaj. Mai ales datorită delicateselor pe care Bella i le oferea drept recompensă. Încercase să-l înveţe să şadă şi să rămână pe loc până la următoarea comandă, iar Sid se descurca destul de bine. Sau, în orice caz, făcea asta câtă vreme Bella stătea cu ochii pe el. Dacă fetiţa se întorcea cu spatele, el începea să se târască foarte, foarte încet spre ea, iar atunci când Bella îşi îndrepta din nou atenţia asupra lui, încremenea şi se uita la ea cu ochi inocenţi.

Bella abia aştepta să-l înveţe să vină când era chemat, ca să-l poată lăsa prin parc fără lesă. Totuşi, hotărî că era mai bine să aştepte să înceapă cursurile de dresaj. Nu de alta, dar nu prea avea încredere că îl putea învăţa singură pe Sid ceva atât de complicat. Dacă fugea în celălalt capăt al parcului şi nu se mai întorcea? Sau, mai rău, ieşea pe poartă direct în stradă?

Deşi îi plăceau mult şedinţele de dresaj, Bella prefera plimbările de dimineaţă. Ea şi tata se trezeau foarte devreme, ca să-l scoată pe Sid afară înainte de micul dejun, dar lucrul ăsta n-o deranja câtuşi de puţin. Era foarte plăcut: în parc nu era aglomerat, aşa încât puteau folosi lesa mai lungă, astfel încât Sid să poată alerga în lung şi-n lat. Tata o avertizase pe Bella că în perioada iernii, când era încă întuneric şi frig la ora aceea, s-ar putea să nu i se mai pară atât de amuzante plimbările de dimineaţă, însă ea nu-şi putea imagina cum ar fi să nu vrea să-l scoată pe Sid afară. Lui îi plăceau atât de mult plimbările, iar asta o făcea pe Bella fericită.

— Încă nu te-ai plictisit să te trezeşti cu noaptea-n cap? o întrebă tata, într-o joi, observând că fetiţa căsca zdravăn în drum spre parc.

— Nu, spuse Bella, clătinând din cap hotărâtă. Sunt doar puţin somnoroasă, dar îmi place să mă plimb.

— Cum se înţelege Megan cu noul ei căţel? o întrebă tata.

Bella îşi muşcă buza de sus. Nu voia să-i spună tatălui ei că nu mai vorbise cu Megan de câteva zile. De la începutul şcolii, fusese cea mai bună prietenă a ei, şi, chiar dacă Megan o mai supăra uneori, Bella îi simţea lipsa. Dar nu prea voia să vorbească despre asta, aşa că răspunse sec:

— Bine.

— O, fii atentă, Bella! A mai apărut un câine, o atenţionă tata. Nu vrei să ţin eu lesa?

Bella scutură din cap.

— Nu. Sunt sigură că va fi cuminte. Aici, Sid!

Apăsă pe butonul lesei extensibile, pentru a o scurtă, bătu din picior şi strigă după Sid, încurajându-l să vină lângă ea. Căţelul o luă la fugă spre ea, cu coada fluturându-i în vânt. Îl văzuse şi el pe celălalt câine şi ar fi vrut să-l miroasă, însă Bella îl chema.

— Ah, ce băiat bun!

Îl scărpină după urechi şi îl trase spre marginea aleii, astfel încât doamna cu bracul uriaş să poată trece pe lângă ei. Când colo, doamna se opri şi îi zâmbi.

— L-ai luat de curând? Nu te-am mai văzut pe aici până acum.

— Da, l-am adoptat de la adăpostul pentru animale din Rediand, îi explică tatăl Bellei.

— E foarte drăgălaş! Şi e aşa de cuminte! Îmi place să te urmăresc cum îl dresezi să se plimbe cu tine prin parc, adăugă ea, adresându-i-se Bellei. Şi se vede că lucrezi mult cu el. Să aveţi o zi frumoasă!

Şi plecă, în timp ce Bella şi tatăl ei se priveau miraţi, dar plini de mândrie. Apoi, amândoi începură să-i spună lui Sid ce câine fabulos era.

— Eşti o mică vedetă! Ai auzit ce-a spus doamna aceea?

Sid se uita la ei nedumerit, neînţelegând pentru ce făceau atâta caz. El doar ascultase comenzile...

Capitolul cinci

Bella mai vorbise cu Sarah de câteva ori după ziua aceea de luni în care colega cea nouă le înfruntase pe Megan şi pe celelalte fete. Dar, dacă era sinceră, îşi dădea seama că nu ardea de nerăbdare s-o aducă acasă, la un ceai. Mama Bellei nu avusese nimic împotrivă, ba chiar o încurajase să aibă mai multe prietene, subliniind că trebuie să-i fi fost greu lui Sarah să se mute într-o şcoală nouă la mijlocul anului.

Fetiţa ştia că mama avea dreptate, dar asta nu însemna că Sarah era mai uşor de abordat. Bellei i se părea o fată timidă. Mare parte din pauze şi din orele de prânz şi le petrecea pe o bancă din curtea şcolii, citind. Bella se

oprise să-i vorbească de fiecare dată când o văzuse acolo, dar Sarah nu părea prea dornică de conversaţie.

Aşadar, drumul de la şcoală către casa Bellei fusese destul de ciudat. Mama îşi dăduse toată silinţa să o facă pe Sarah să se simtă în largul ei, întrebând-o de ce se mutaseră în alt oraş (pentru că mama lui Sarah îşi găsise un serviciu nou) şi dacă se acomodase cu noua locuinţă (da, însă i-ar fi plăcut să aibă o grădină). Cu toate astea, era dificil să întreţii o conversaţie cu ea, aşa că Bella nu se putu abţine să nu-şi dorească să fie din nou prietenă cu Megan, şi Megan să fie cea care venea la un ceai în ziua aceea.

Când ajunseră pe aleea din faţa casei le întâmpină un lătrat.

— Îl aud pe Sid, spuse mama râzând. Mereu simte când venim acasă, Sarah. Şi se bucură atât de mult... e încântător! Totuşi, trebuie să recunosc că e mult mai bucuros să-i vadă pe Bella sau pe Tom decât pe mine.

Sarah dădu din cap şi nu mai păru la fel de timidă.

— Şi eu aud un scheunat! spuse ea veselă. Şi un fel de râcâit la uşă!

Bella chicoti.

— Încearcă să sape pe sub uşa de la intrare, îi explică ea. Întotdeauna face asta, deşi ar fi trebuit să-şi dea seama până acum că n-ajunge nicăieri. Hei, Sid!

Mama vârî cheia în broască şi, imediat ce intrară, Sid începu să valseze fericit în pragul uşii, repezindu-se când la Bella, când la mama ei. O adulmecă pe fetiţă şi îi linse drăgăstos degetele, după care sări la picioarele mamei ei, ca şi când ar fi vrut să o asigure că şi pe ea o iubea. Era atât de fericit, încât abia după câteva clipe o remarcă pe Sarah. De îndată ce o zări, luă o poziţie demnă şi foarte amuzantă, încercând să se prezinte cât mai frumos unei persoane noi.

— Vai, uită-te la el! La fel a făcut şi când a venit bunica pe la noi! îi spuse Bella lui Sarah zâmbind. Şi se intimidează!

Sid îşi înclină capul într-o parte şi îşi ridică uşor privirea spre Sarah, fixând-o pe sub sprâncenele albe şi mari şi râcâind cu lăbuţa pragul acoperit cu dale.

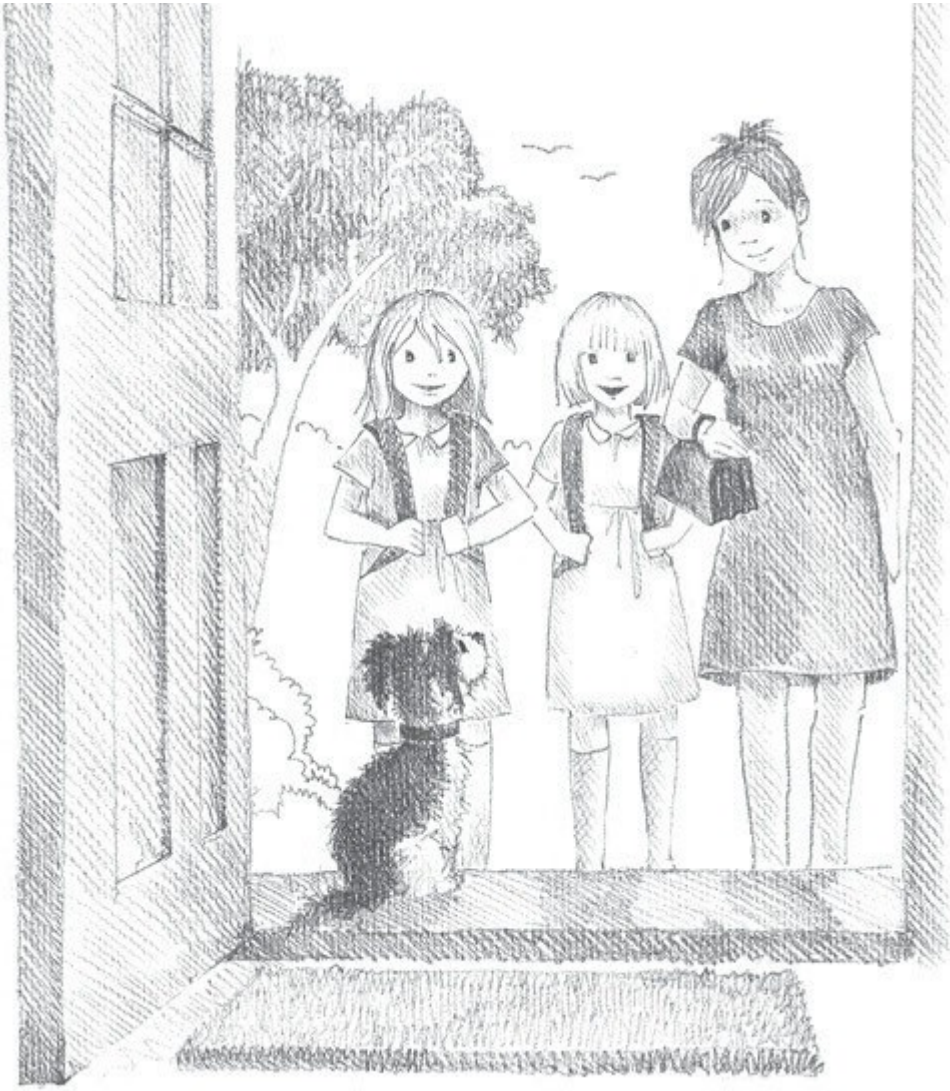

— Parc-ar vrea să te invite la dans, dar nu are curaj, se amuză mama Bellei. Îţi plac câinii, Sarah?

— La nebunie! răspunse ea cu ochi scânteietori, apoi se uită la Bella plină de speranţă şi o întrebă: Pot să-l mângâi? Crezi că l-ar deranja?

— O, deloc! E foarte prietenos, spuse Bella cu mândrie. Uite, Sid, ea e Sarah! Îi place să fie gâdilat sub bărbie, adăugă ea.

Sarah se ghemui pe vine ca să-l dezmierde pe Sid, şi imediat ce începu să-l scarpine sub bărbie şi să-l mângâie pe spate, acesta închise ochii de plăcere, dând din coadă fericit.

— Vai, ce mult îi place! spuse Bella, după care o privi bănuitoare pe Sarah. Te pricepi la câini, deşi ai zis că n-ai avut niciodată unul!

— Păi, n-am avut, răspunse Sarah, aruncându-i o privire tristă. Dar casa în care am locuit înainte era foarte aproape de a bunicului, iar el avea un câine superb. Alfie. Un metis de collie. Eu şi bunicul ieşeam deseori la plimbare cu el.

— Cred că ţi-e dor de el, spuse Bella, gândindu-se cât de dor i-ar fi fost ei de Sid, deşi îl avea doar de o săptămână. Şi, bineînţeles, de bunicul tău.

— Da, recunoscu Sarah, clătinând din cap cu tristeţe. Bunicul îmi trimite prin e-mail poze, dar nu-i acelaşi lucru.

— Haideţi înăuntru, fetelor, doar n-o să staţi la uşă! Vă aduc ceva de băut?

Mama Bellei începu să se agite pe lângă ele şi să o întrebe pe Sarah dacă îi plăcea sucul de mere şi dacă voia nişte fursecuri, iar fetele nu se mai simţiră în largul lor. Îşi dădeau seama cât de puţin se cunoşteau. După ce-şi primiră băuturile răcoritoare, Bella îi luă pe Sarah şi pe Sid

şi urcară la ea în cameră. Dacă ar fi rămas jos, probabil că ar fi stat fiecare la celălalt capăt al canapelei şi nu ar fi ştiut ce să-şi spună.

Sarah se aşeză pe un fotoliu-puf, cu Sid la picioarele ei tânjind la fursecul din farfurie.

— Stai departe de nasul lui, o avertiză Bella. Îl dresez eu, dar nu e îngeraş. Îi plac foarte mult fursecurile, adăugă ea, luând de pe birou o conservă mică. Vrei să-i dai tu unul? Sunt oase de mestecat, recomandate, chipurile, pentru curăţarea danturii.

Îi întinse lui Sarah un os micuţ şi o urmări cum i-l oferă lui Sid.

Sid îl apucă imediat, apoi se trânti pe burtă, lipindu-şi nasul de piciorul lui Sarah, ca să fie aproape, în cazul în care avea de gând să-i mai dea încă o gustare.

— Te place, şopti Bella.

— Şi eu pe el, mărturisi Sarah, ridicându-şi privirea spre gazda ei. Mulţumesc că m-ai invitat la tine acasă. Am... am fost puţin surprinsă când m-ai chemat. Adică, ştiam că eşti prietenă bună cu Megan, Lara şi Chloe.

Bella ridică din umeri.

— Nu, momentan nu mai sunt. Săptămâna asta, Megan abia dacă a vorbit cu mine, iar Lara a făcut remarci atât de răutăcioase la adresa lui Sid, încât nu cred c-o să mai vorbesc cu ea vreodată.

Sarah se cutremură.

— Nu-mi place de ea. Nu ştie... nu ştie să spună decât lucruri urâte, în aşa fel încât să-i rănească pe cei din jur.

Bella o privi uimită.

— Ţie ce ţi-a spus?

Nu observase că Lara o necăjise pe Sarah.

Fetiţa ridică din umeri, apoi îşi lăsă capul în jos.

— Chestii de genul că n-o să-mi fac niciodată prieteni aici, spuse ea încet. Iar Megan m-a întrebat de ce nu mă întorc la şcoala de unde am venit.

— Megan a făcut asta? întrebă Bella uimită.

— Mda. De-aia m-am mirat când m-ai invitat pe la tine. Credeam că şi tu eşti ca ele, explică Sarah, ferindu-şi privirea, apoi adăugă: Scuze.

— Nici mie nu-mi place foarte mult de Lara sau de Chloe. Însă Megan de obicei nu e aşa, şi totuşi... spuse Bella, rozându-şi unghia de la degetul mare. În fine, câteodată e, recunoscu ea. Dar poate fi şi amuzantă. Şi, de cele mai multe ori, e drăguţă, mai spuse ea oftând. Oricum, de ce

mi-ai luat apărarea dacă credeai că sunt ca Lara? o întrebă ea brusc pe Sarah.

— Nu ţie îţi luam apărarea, ci lui Sid, răspunse ea zâmbind. Şi m-am gândit că cineva care e atât de încântat de câinele lui trebuie să aibă motive serioase.

— Mulţumesc.

Bella îşi dădu ochii peste cap, făcând-o pe Sarah să izbucnească în râs. Apoi începu şi ea să râdă, şi nu se mai putură opri.

Sid îşi ridică privirea somnoroasă spre ele şi se întrebă de ce făceau atâta gălăgie. Suspină leneş şi se cuibări din nou la picioarele lui Sarah.

— Chiar ai de gând să-l duci pe Sid la un concurs? o întrebă Sarah pe Bella câteva minute mai târziu, după ce se opriră din râs.

Bella se strâmbă la ea.

— Habar n-am. Am spus-o doar ca s-o enervez pe Megan. Făcea atâta caz de Coco, spunând că e mai grozavă decât Sid, încât nici nu mi-am dat seama ce spun. N-o să mi-o ierte niciodată! adăugă ea oftând. Astăzi, în pauza de prânz, vorbea despre concursul la care va participa Coco. Despre cum a înscris-o tatăl ei pe Coco la categoria puilor de căţel. După care s-a uitat la mine şi-a zâmbit...

— Dar să ştii că şi tu ai putea să-l înscrii pe Sid într-un concurs, spuse Sarah plină de entuziasm. Bunicul l-a dus o

dată pe Alfie, şi au fost nişte probe foarte amuzante, cum ar fi să prindă un cârnat. Alfie a câştigat proba şi s-a ales cu o medalie.

— Serios? întrebă Bella plină de speranţă. Poate că există şi pe aici un astfel de concurs la care să-l pot duce pe Sid. Pun pariu că se pricepe de minune la prins cârnaţi.

Urechile lui Sid tresăriră, după care le aruncă o privire lacomă şi sări în patru labe. Recunoscuse cuvântul „cârnat”.

— Vezi? zise Bella, izbucnind din nou în râs, în timp ce Sid se aşeză la loc cu un oftat.

Îşi dăduse seama că nu aveau niciun cârnat pentru el.

Capitolul şase

Fetele coborâră la parter, la calculatorul mamei să caute pe internet un concurs canin prin apropiere, la care să poată participa cu Sid.

— Hei, uite! Apasă aici! E unul în Lace Hill, nu departe de noi, zise Sarah bucuroasă, arătând cu degetul pe monitor.

— Da!

Bella intră pe site şi, pline de entuziasm, cele două fete citiră anunţul.

Clubul canin Lace Hill

Concurs anual

Reprezentaţie deschisă

Probe originale

Demonstraţie de agilitate

Defilare în arenă

Bufet

Distracţie în aer liber pentru toată familia!

Sâmbătă, 22 martie

— E peste câteva săptămâni, zise Bella gânditoare. Pun pariu că tot aici a înscris-o şi Megan pe Coco a ei. Parcă spunea c-o să aibă loc de sâmbătă în două săptămâni.

— Ce înseamnă „Reprezentaţie deschisă”? întrebă Sarah încruntându-se.

— Înseamnă că poate participa orice câine, chiar dacă nu a mai fost la vreun concurs, se auzi o voce în spatele lor.

Fetele săriră în picioare, surprinse de tatăl Bellei, care se furişase în spatele lor, deşi Sid îl adulmecase plin de încântare.

— O... De unde ştii lucrurile astea, tată? îl întrebă Bella.

— Am mai fost la concursul ăsta o dată... cu ani în urmă, înainte să te naşti tu. Împreună cu mama şi cu bunica ta. Şi chiar aşa e, poţi petrece o zi grozavă în oraş! Deşi, pentru unii, e o treabă serioasă.

— Dar sunt şi probe amuzante, zise Bella. Aşa scrie aici. Sarah mi-a povestit că la unul dintre concursurile la care a participat căţelul bunicului ei a fost chiar şi o probă de prins cârnaţi. Sună grozav!

Tatăl ei râse şi arătă spre ecranul computerului.

— Apasă pe „Probe originale”. Ar trebui să fie şi o descriere a probelor.

Bella făcu click în pagină şi pe ecran se deschise o fereastră nouă.

— „Cine dă cel mai tare din coadă.” O, Sid ar putea s-o câştige fără probleme, chicoti fetiţa, citind mai departe despre celelalte probe.

Îşi întoarse capul şi se uită la Sid, care stătea lipit de picioarele tatălui ei, fixându-l cu o privire plină de iubire. Imediat ce ajunsese acasă de la serviciu, tata îi dăduse lui Sid o gustare, iar el era acum recunoscător. Coada lui zbârlită şi flocoasă lovea sacadat în covor.

— Are o coadă minunată! spuse Sarah râzând. Ce mai avem aici?

— „Vârsta de aur.” A, se referă la câinii bătrâni, bineînţeles. „Cea mai frumoasă femelă”, „Cel mai frumos câine”... Bella de opri, privindu-l gânditoare pe Sid. Ei bine, nu cred că e cazul. Însă ar putea cu siguranţă participa la

asta. Fii atentă: „Câinele pe care orice arbitru l-ar lua acasă”!

— Scrie că nu pot participa la concurs câinii sub şase luni, spuse Sarah. Dar Sid e mai mare, nu-i aşa?

— Cred că da, răspunse Bella, uitându-se la tatăl ei. Cei de la adăpost nu ştiau sigur ce vârstă are.

— Sunt convinsă că are peste şase luni, Bella, nu-ţi face griji! îi spuse tata. Ăsta e concursul la care ziceai că participă şi Megan? o întrebă el apoi. Nu cumva câinele ei e prea mic? Cred că abia o să-mplinească şase luni în perioada concursului, adică doar peste câteva săptămâni.

Bella dădu din cap aprobator.

— Deci, tată... Ai vrea să ne duci, pe mine şi pe Sid, la concurs? Te rooog!

Tata zâmbi şi o privi entuziasmat.

— Cred c-ar trebui să mergem toţi. Poate vii şi tu cu noi, Sarah. Dacă îţi dă voie mama ta.

Sarah păru foarte încântată de propunere.

— O s-o întreb. Deci, Bella, la ce probă te gândeşti să participi?

Bella privi încruntată ecranul computerului.

— Păi, îmi surâde ideea probei „Cel mai bun truc”, deşi Sid nu ştie nicio şmecherie... Dar avem la dispoziţie două săptămâni. Pun pariu că l-aş putea învăţa ceva până atunci.

— O, am urmărit probele cu atenţie atunci când am fost la concurs cu bunicul şi cu Alfie, zise Sarah.

— Şi ce fel de trucuri ştiau câinii de acolo? întrebă temătoare Bella.

Nu era sigură că l-ar fi putut învăţa pe Sid ceva complicat.

— Câţiva câini au prezentat un truc în care stăpânii le puneau pe jos, în faţa lor, o gustare, iar ei trebuiau să aştepte comanda pentru a o mânca.

Bella se uită neîncrezătoare la Sid. Părea foarte complicat. Lui Sid îi plăceau gustărelele. Nu şi-l putea imagina lăsând vreo bucăţică nemâncată.

— Câinele care a câştigat concursul a traversat un traseu marcat mergând doar în două picioare, povesti Sarah, încruntându-se ca să-şi aducă aminte. Ah, şi la sfârşit,

stăpânul s-a lăsat cumva pe spate şi şi-a întins piciorul, iar câinele a urcat pe piciorul lui, ca să ajungă până la el, să-l mângâie! Dar era un câine micuţ. Cred că lui Sid i-ar fi greu să facă un asemenea număr. Cu toate astea, pun pariu c-ar putea merge în două picioare. Tot ce trebuie să faci este să-l ademeneşti cu o recompensă, pe care să i-o ţii deasupra capului.

Bella îi aruncă lui Sarah o privire jucăuşă.

— Vrei să mergem în grădină, să vedem dacă-l convingem să stea în două picioare?

— Dacă sunt şi gustările la mijloc, atunci ăsta va fi jocul lui preferat, spuse tata râzând.

Având în vedere că fusese ideea lui Sarah să-l înveţe să meargă în două picioare, Bella o invită să participe la dresarea lui Sid. De altfel, chiar dacă Bella nu se arătase nerăbdătoare să o primească pe Sarah în vizită, în cele din urmă se simţiseră foarte bine una în compania celeilalte. Poate că Sarah era mai tăcută şi nu semăna deloc cu Megan, dar era amuzantă, iar Bella o plăcea foarte mult.

În următoarele două săptămâni se întâlniră de câteva ori, să meargă în parc şi să-l înveţe pe Sid noul truc. Mama lui Sarah le însoţi şi le spuse fetelor că Sid era cea mai amuzantă fiinţă pe care o văzuse vreodată. Era sigură că avea să câştige concursul. Vinerea următoare, Sarah veni din nou în vizită la Bella şi exersară numărul lui Sid în grădină. Bella lucra cu el şi în casă, deşi îi rugase pe părinţii ei şi pe Tom să-i promită că nu vor trage cu ochiul la antrenamente; voia să le facă o surpriză. Bineînţeles că abia aştepta să se întâlnească cu Sarah la şcoală, ca să-i povestească ultimele progrese, iar asta le determina să petreacă mult timp împreună, stând de vorbă într-un colţ în curtea şcolii şi râzând de orice fleac petrecut cu o seară înainte.

În dimineaţa aceea sporovăiau şi chicoteau ca de obicei. În timp ce se grăbeau să-şi atârne hainele în cuier, Bella auzi un scâncet în spatele ei şi întoarse capul, surprinsă. Sarah stătea în cadrul uşii ţinându-se de mână, iar Megan stătea lângă ea. Fosta ei prietenă o privea cu un aer vinovat.

— Ce-ai făcut, Megan? se răsti Bella. Sarah, ai păţit ceva?

— Da, m-am lovit la mână...

— Adică, te-a lovit la mână! Te-a împins în uşă, nu-i aşa, Sarah? Tu i-ai făcut asta, am dreptate? o întrebă Bella pe Megan. De ce ai făcut asta?

— A fost un accident, bâigui Megan, fără să pară prea convingătoare.

— Accident, pe naiba! Vino, Sarah! Să mergem să-i cerem domnului Peters nişte gheaţă. N-o mai lăsa pe Megan să se apropie de tine, adăugă ea, urmărind-o cu privirea pe fosta ei prietenă, care stătea ascunsă lângă uşă şi a cărei expresie nefericită o făcu pe Bella să-şi explice ce se petrecea, de fapt. Eşti geloasă, spuse ea uimită.

Ăsta era adevărul, nu avea nicio îndoială.

— Poftim? Pe tine?

Megan încercă să pară dispreţuitoare, dar vocea îi sună ca şi când ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

— Eşti geloasă pentru că sunt prietenă cu altcineva, zise Bella. De ce nu te duci să-ţi petreci timpul cu Lara şi Chloe?

Clătină din cap îmbufnată, dar, în timp ce străbătea coridorul alături de Sarah spre clasa lor, aruncă o privire înapoi şi o văzu pe Megan plângând.

Fetiţei îi părea rău. Fusese prietenă cu Megan mulţi ani. Şi chiar dacă ea se purtase îngrozitor, Bella nu putea rămâne indiferentă la suferinţa ei.

Capitolul şapte

Bella ştia că trebuia să stea de vorbă cu Megan, dar ea vorbise atât de urât despre Sid şi despre Sarah... Ea începuse totul, aşa că Bella se gândi că tot ea trebuia să facă primul pas, dacă voia să redevină prietena ei. În clasă nu stătea cu Megan în bancă, aşa că nu era obligată să se apropie de ea. Bella nu trebuia decât să o evite.

Şi, până la urmă, reuşi să ajungă în ziua concursului fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Megan. În mod sigur, Megan şi Coco urmau să participe la Lace Hill Show – Bella o auzise pe fosta ei prietenă povestindu-i Larei despre asta.

Bella şi tatăl ei hotărâseră să se înscrie doar la trei probe: „Cine dă cel mai tare din coadă”, „Câinele pe care orice arbitru l-ar lua acasă” şi „Cel mai bun truc”.

Sarah avea să-i însoţească, aşa că mama ei o adusese la Bella acasă cu maşina imediat după micul dejun. Îşi luase cu ea o geantă şi era foarte emoţionată.

— Cum se simte Sid? E agitat? întrebă ea.

Bella clătină din cap.

— Nu, a dormit buştean în bucătărie. Habar n-are ce-l aşteaptă. Nu acelaşi lucru l-aş putea spune despre mine. Sunt sigură c-o să facă o boacănă, cum ar fi să urineze pe piciorul arbitrului sau ceva de genul ăsta. Ce-ai în geantă?

— Doar portofelul. Mama mi-a zis că s-ar putea să găsim chioşcuri cu lucruri amuzante de vânzare. Abia aştept!

Chiar atunci, mama Bellei apăru pe holul de la intrare.

— Bună, Sarah! Ar fi bine să ne grăbim, fetelor, dacă vreţi să faceţi un tur de recunoaştere înainte să înceapă concursul, nu? În plus, trebuie să-l băgăm pe Sid în cuşca de transport, şi asta durează mult.

Bella se strâmbă drept răspuns.

— Nu-i place? se interesă Sarah.

— Parcă o ia razna şi începe să se agite imediat ce-o vede, dar cred că e mai mult decât fericit că iese la plimbare. Până acum l-am dus cu maşina doar la pădure, unde i-a plăcut foarte mult, şi cred că de aceea devine neastâmpărat.

Ieşiră din casă, iar tatăl Bellei deschise portbagajul. Urechile lui Sid se zbârliră mai mult ca niciodată şi începu o rafală de lătrături urmate de răsuciri nesfârşite la capătul lesei, care aproape că o doborâră pe Bella.

— Vezi? zise fetiţa oftând. Sper că n-o să-l apuce zbenguiala şi în timpul concursului.

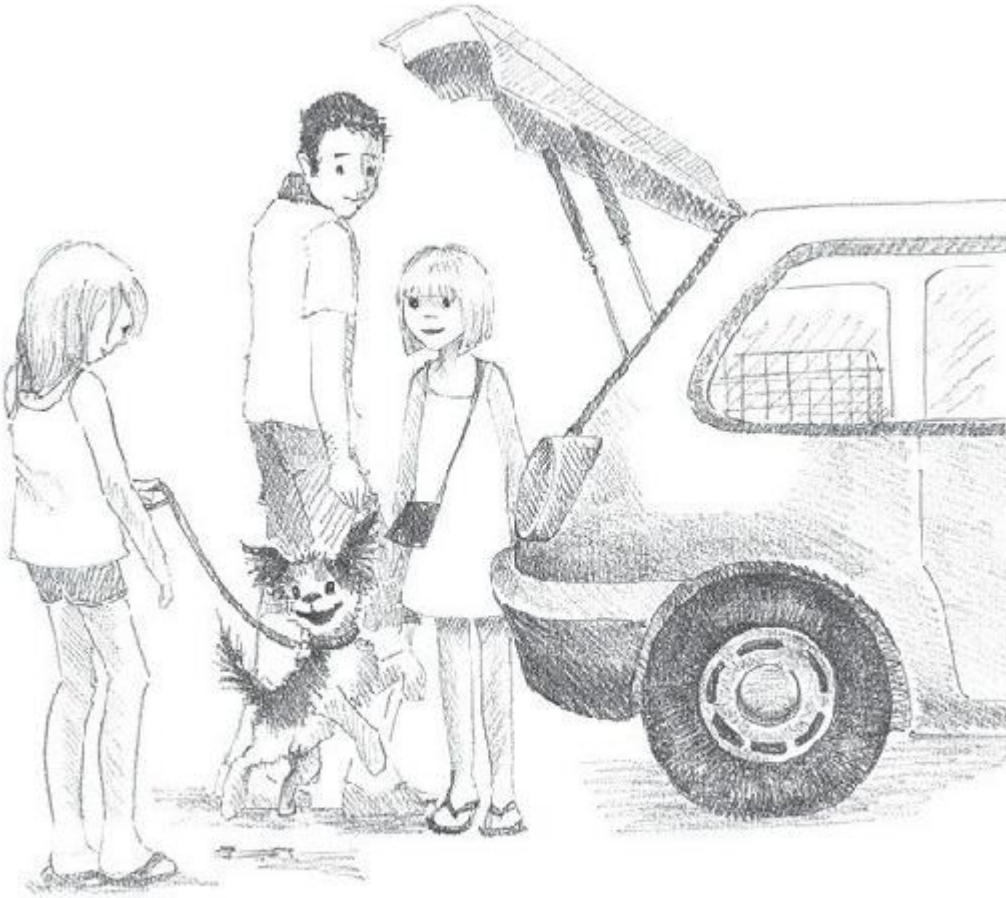

— Am o armă secretă ca să-l fac să intre acolo, spuse tata, împrăştiind câteva bobiţe de mâncare uscată prin cuşcă. Hei, Sid, uite!

Sid adulmecă şi sări în cuşca de transport fără să se mai gândească. Se aşeză, uitându-se prin uşiţă, mulţumit că toţi îşi ocupaseră locul în maşină. Îi plăcea în maşină; iar cuşca lui mirosea delicios acum a gustărele din carne de pui.

— Doamne, ce mare e locul ăsta...! murmură Bella emoţionată. Şi ce de lume!

— Şi ce de câini! Vai, uită-te la teckelul din geanta doamnei! Îl vezi? spuse Sarah, arătând cu degetul spre o doamnă din a cărei geantă ieşea un cap într-o parte şi o coadă în cealaltă. Trebuie să găsim cortul unde se fac înscrierile, să trecem şi numele lui Sid pe lista de participanţi.

Mama porni spre un cort alb, şi ceilalţi o urmară. Bella şi Sarah nu puteau ţine pasul cu ea, pentru că Sid se oprea să adulmece tot ce întâlnea în cale.

— Bella, uite-o pe Megan! şopti Sarah, făcând-o pe prietena ei să se uite în jur.

— Uau! Şi uite-o şi pe Coco! E atât de dulce!

Megan stătea lângă una dintre arene, alături de tatăl ei, ţinând-o pe Coco în lesa ei roz. Căţeluşa arăta superb, cu blana ei de un auriu strălucitor şi cu zgarda care-i scânteia la gât, însă ţopăia printre picioarele oamenilor, făcându-i pe unii să se împiedice de câteva ori. Megan se văzu nevoită să o tragă de lesă spre ea şi să-şi ceară scuze, ceea ce părea să-l irite pe tatăl ei.

— Coco, şezi! scrâşni Megan printre dinţi, dar Coco parcă nici n-o auzea.

Bella se uită la Sid cu mândrie. Era neascultător uneori, mai ales când trebuia să se urce în maşină, însă acum mergea frumos la pas lângă ea.

Tatăl Bellei îi făcu semn cu mâna lui Megan, iar aceasta îl privi ruşinată. Cei doi taţi nu ştiau că fetele lor nu mai vorbeau una cu cealaltă, aşa că se aşternură la vorbă, în timp ce Coco îl adulmeca pe Sid în semn de prietenie.

Sid îşi ridică întrebător privirea spre Bella, neştiind prea bine cum să reacţioneze. Nu întâlnise prea mulţi câini de când plecase de la adăpost.

Bella îl mângâie pe cap şi-i spuse:

— Fii băiat cuminte! Coco vrea doar să te salute.

Dar Megan îi aruncă lui Coco o privire încruntată şi o îndepărtă de Sid. Plecă să se plimbe pe lângă arena împrejmuită, trăgând-o după ea pe Coco, care se smucea în sens invers.

Bella se uită la Sarah şi ridică din umeri.

Tatăl ridică şi el mirat din sprâncene, apoi încheie conversaţia cu tatăl lui Megan, spunând că era timpul să meargă să se înscrie la concurs.

— De ce s-a purtat aşa Megan cu tine? Ce s-a întâmplat? o întrebă el, după ce se îndepărtară suficient încât să nu mai poată fi auziţi.

Bella ridică din umeri, stânjenită, iar Sarah îi explică tatălui prietenei ei cum stăteau lucrurile.

— Megan şi Lara au râs pe seama faptului că Sid e un câine ciudat şi că nu are pedigri, cum are Coco. Dar ai văzut ce neastâmpărată e Coco? Sid e mult mai bine educat, Bella! Ar trebui să fii mândră de el!

— Am observat şi eu, încuviinţă tatăl Bellei. În orice caz, sunt sigur că tu şi Megan o să rezolvaţi neînţelegerea asta, Bella... Doar sunteţi prietene de atâta timp.

— Ştiu, zise Bella oftând. Dar n-a fost răutăcioasă numai cu Sid, tată! A fost foarte dură şi cu Sarah. Of, o să stau de vorbă cu ea. Dar nu azi.

— Eşti bine? şopti Sarah, văzând-o pe prietena ei aşteptând la marginea arenei.

— Poate un pic agitată, răspunse Bella înghiţind în sec. Mă bucur că prima probă e „Cel mai bun truc”. De celelalte nu mi-e aşa teamă. Şi sper că Sid nu se va speria de zgomotele din jur. Mai bine-i ziceam lui Tom să cânte la chitară în timpul demonstraţiei.

— O să fiţi fantastici! Ah, cred că acum e rândul tău.

Bella îşi auzi numele strigat şi le aruncă un zâmbet forţat părinţilor ei, lui Tom şi lui Sarah, care prinseseră locuri bune, în faţă.

— Şi iat-o pe Bella Pascoe, cu metisul ei, Sid! Ia priviţi ce personalitate fermecătoare are!

Vocea de la microfon parcă se chinuia să nu izbucnească în râs, ceea ce o făcu pe Bella să se uite suprinsă în jos, la Sid. Acesta nu părea îngrijorat de publicul numeros.

Sid auzea că lumea aplauda şi râdea, aşa că se uită relaxat în jurul lui. Era frumos! Atâţia oameni se uitau la el! Păşi elegant înainte, biciuind aerul cu coada şi ţinându-şi urechile ciulite, de bucurie.

Bella se opri în mijlocul arenei, şi Sid îi aruncă o privire plină de speranţă. Ştia după miros că luase cu ea nişte gustări delicioase. Abia aştepta să înceapă să facă plimbarea aceea pe labele din spate, pentru care urma să fie răsfăţat cu o mulţime de delicatese. Era jocul lui preferat!

— Hai, Sid, sus! îi ceru Bella, ţinându-i deasupra capului o recompensă, moment în care Sid se săltă pe labele din spate. Recompensa era puţin prea departe de botul lui, însă ştia că Bella i-o va da peste un minut. Traversă arena în grabă, pe două picioare, privind mirat în jur la lumea care-l aplauda.

Ce băiat cuminte! Încă o dată!

Bella îl conduse din nou până în partea opusă a arenei, dar, de data asta, se opriră în mijloc ca să facă o piruetă, stârnind râsetele publicului. Deşi puternic, zgomotul nu era deranjant, şi-l făcea pe Sid să freamăte de fericire. Mai avea puţin până la finalul reprezentaţiei, când ştia sigur că va primi toate bucăţelele din mâna fetiţei. Privi cu atenţie, aşteptând s-o vadă pe Bella bătând uşor cu palma pe genunchi. Dacă făcea semnul prea devreme, risca să cadă – li se întâmplase asta o dată în grădină.

— Aici, Sid! spuse Bella, bătându-se cu palma peste genunchi, moment în care Sid se năpusti vesel spre ea, cuibărindu-se în braţele ei şi executând astfel marea figură de final.

— Bravo! îi şopti Bella la ureche, răsplătindu-l cu gustărelele lui preferate de pui şi ascultând aplauzele mulţimii. Ai fost grozav. Însă ai face bine să nu te îngraşi, Sid, că n-o să mai putem face şi altă dată figura asta...

— Are o figură aşa de inteligentă, cu medalia aia roşie la gât, îl admiră Sarah. Tot lui i se cuvenea şi medalia pentru proba „Câinele pe care orice arbitru l-ar lua acasă”. Ai fost nedreptăţit, Sid!

Bella ridică din umeri.

— Ştiam că n-avea nicio şansă în faţa unui golden retriever, spuse ea, mestecând o bucată de sendviş şi încercând să-l ignore pe Sid şi efortul lui de a lăsa cea mai bună impresie de câine proaspăt câştigător al unui premiu, care parcă nu fusese hrănit niciodată. E cel mai înduioşător câine pe care l-am văzut vreodată.

— Chiar mai iubitor decât Sid atunci când cerşeşte o bucată de sendviş, încuviinţă tatăl Bellei. Nu ai voie, Sid! Nici măcar acum, când eşti câştigător al medaliei roşii, adăugă el chicotind. Încă nu-mi vine să cred, Bella, că ai ţinut secret toate trucurile alea. A fost fantastic!

Mama Bellei încuviinţă din cap.

— Sunt foarte mândră de tine. Uite, e timpul pentru proba „Cine dă cel mai tare din coadă”!

Bella o luă de mână pe Sarah, ridicând-o de pe pătura de picnic, iar mama le dădu lesa lui Sid.

Fetiţa îşi privi gânditoare prietena în timp ce se îndreptau spre arenă. Sarah se uita cu tristeţe după fiecare câine care trecea pe lângă ele. Bella nu-şi dăduse seama până atunci cât de dor îi era prietenei ei de câinele bunicului.

— Vrei să-l ţii tu pe Sid la proba asta? o întrebă deodată Bella. Ştiu că nu e ca şi când l-ai avea alături pe Alfie, dar cred că o să-ţi placă. La urma urmei, şi tu ai contribuit la dresarea lui. În plus, tu ai propus să căutăm un concurs cu probe amuzante.

— Chiar îmi dai voie? întrebă Sarah, şi privirea i se lumină dintr-odată.

Bella dădu din cap aprobator.

— Bineînţeles. Sid te place, aşa că n-o să-l deranjeze. Uite, e aceeaşi crainică drăguţă care a anunţat numele participanţilor şi la prima probă. Mă duc să-i explic; nu cred să fie vreo problemă.

Bella îi întinse lesa lui Sarah şi porni în grabă spre colţul arenei, pentru a-i explica prezentatoarei situaţia. O văzu pe Sarah lăsându-se pe vine lângă Sid şi mângâindu-l plină de afecţiune, iar asta îi confirmă că luase decizia corectă.

— Mi-a spus că e-n regulă, anunţă Bella la întoarcere. Mai e puţin şi începe proba. Vino! Pe aici.

Bella o împinse uşor pe Sarah în rând, alături de ceilalţi stăpâni de câini, şi se simţi mândră când o văzu defilând în arenă.

— Unde-i Sid? întrebă Tom când ajunse împreună cu părinţii la marginea arenei.

— L-am lăsat cu Sarah, îi explică Bella. Sper că nu te deranjează. Tu ai spus că nu vrei să participi la concurs.

— Sigur că nu mă deranjează, răspunse el, ridicând din umeri. Se pare că lui Sid îi place să fie în centrul atenţiei, iar eu urăsc chestia asta.

Când sosi momentul decisiv pentru Sarah şi Sid, fetiţa se aplecă să-l scarpine în locul preferat, iar el începu să dea din coadă atât de tare, încât ai fi zis c-o să-şi ia zborul din arenă.

— Se pare că avem un câştigător detaşat! anunţă crainica în microfon. Da, toţi arbitrii au votat pentru Sid! Însoţit de una dintre cele mai bune prietene ale lui, Sarah! Felicitări pentru Sid şi Sarah!

Capitolul opt

Bella încă ţopăia şi aplauda când Sarah se întoarse la ei, îmbujorată şi strângând cu emoţie în pumn medalia roşie.

— Ai câştigat! strigă Bella îmbrăţişând-o. Vezi? Am ştiut eu de ce te trimit acolo. Sid are sânge de campion. Primele lui două medalii!

— Care va fi următorul concurs, Bella? o întrebă Tom. Oricum, nici prietena ta Megan nu-l va rata, adăugă el, arătând cu degetul spre locul unde Megan se aşezase la rând cu Coco. Ah, e proba cu „Cel mai drăguţ căţel mai mic de nouă luni”. Ei bine, căţeluşa ei e drăguţă. Deşi lucrul ăsta nu pare s-o facă prea fericită.

Coco trăgea şi dădea cu lăbuţa peste lesă, de parcă ar fi vrut să plece de acolo. Megan încerca să o liniştească, dar părea, la rândul ei, neliniştită, iar Coco scheuna fără încetare.

— Sărăcuţa de ea! Nu cred că-i place tot zgomotul ăsta, spuse Bella neliniştită. Vai, nu!

Coco trăsese de lesă atât de tare şi se zbătuse atât de mult, încât, la un moment dat, zgarda îi alunecă de pe gât. Rămase nemişcată o clipă, uluită de libertatea care i se oferise brusc şi de gălăgia din jur. Megan încercă să o prindă, însă tocmai atunci un băieţel ţipă din cauză că îşi scăpase îngheţata pe jos, iar Coco lătră şi o luă la fugă. Ţâşni ca o săgeată pe lângă una din laturile arenei unde stăteau Bella şi Sarah, apoi se repezi prin pădurea de picioare şi goni mai departe.

— Coco! strigă Megan printre lacrimi, fugind pe urmele ei, însă fără prea mare succes, pentru că abia reuşea să se strecoare prin mulţimea de concurenţi şi de câini din arenă.

— Trebuie s-o ajutăm! spuse Bella speriată. Sarah, ai grijă de Sid!

Se împinse şi îşi făcu loc cu forţa prin marea de oameni, apoi privi îngrijorată în jur, încercând să-şi dea seama unde era Coco.

Micul cocker spaniel se ghemuise lângă o rulotă cu îngheţată, vizibil îngrozit. Bella se apropie, încercând să nu îl sperie cu mişcări prea bruşte. Spera să prindă căţeluşa înainte să fugă din nou, însă dacă se mişca prea repede, îi era teamă că o putea pierde.

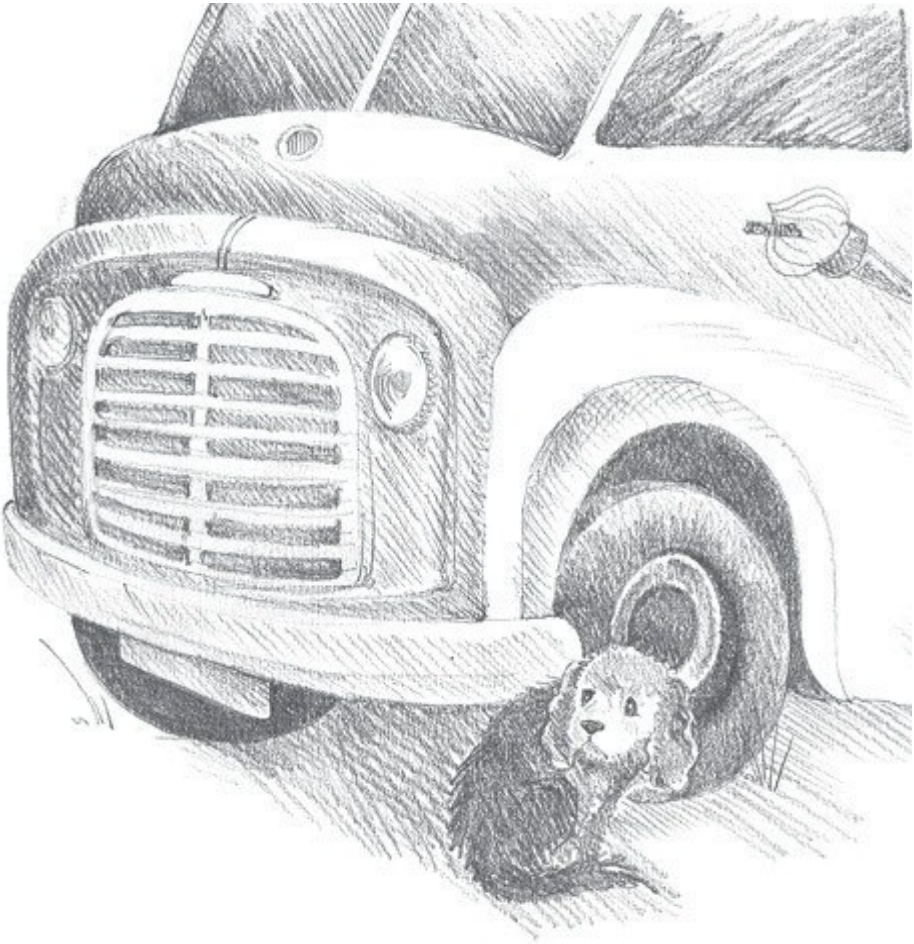

— Mâncărică de câini! spuse Bella încet când îşi dădu seama că-i mai rămăsese în buzunar o jumătate de plic plin cu bobiţe din carne de pui. Hei, Coco...! Uite ce-am eu aici! o ademeni ea, zornăindu-le în palmă şi vorbindu-i în şoaptă căţeluşei înfricoşate. Fetiţă frumoasă, da, uite! Mâncărică bună. Coco, frumuşico, vino, hai...!

Coco o fixa cu o privire neliniştită, simţind însă mirosul plăcut al gustărelelor şi vocea caldă a fetei. Voia să fie cu Megan, dar îi era frică de tot zgomotul din jur, şi nu îndrăznea să se întoarcă s-o caute. Se târî încet spre Bella şi îi mirosi mâna, apoi începu să ronţăie bobiţele crocante.

Bella îşi puse încet mâna pe capul lui Coco şi o mângâie, şoptindu-i în continuare vorbe de alint, până când căţeluşa termină de mâncat. Atunci, Bella o ridică în braţe.

Coco tremura puţin, însă Bella o ţinu cu grijă, suficient de strâns încât să nu-i scape din braţe.

— Trebuie s-o căutăm pe Megan şi să-ţi găsim zgarda, îi şopti ea. Hei, Coco, uite cine vine!

Megan alerga spre ele, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Imediat ce o zări, Coco începu să se zbată nerăbdătoare, încercând să scape din strânsoarea Bellei, ca să ajungă la stăpâna ei. Megan o îmbrăţişă, iar Coco o linse pe bărbie şi o pipăi cu botul pe gât. Bella începu să râdă; lui Coco nu-i plăcuse atmosfera concursului, dar era limpede că o adora pe Megan.

— Am crezut că n-o s-o mai găsesc, spuse Megan cu recunoştinţă în glas, uitându-se la Bella. Cred că ai alergat ceva după ea. Mi-era teamă că o să ajungă în parcare, printre maşini.

Tremura din tot corpul, aşa că Bella îi cuprinse umerii cu braţul.

— Totul e bine acum, am recuperat-o. Hai să-i punem zgarda!

Bella o ajută pe Megan să-i strângă cureluşa în jurul gâtului, apoi o puse cu grijă pe Coco jos şi se uită din nou la Megan.

— Îmi pare rău că m-am luat după Lara şi-am râs de Sid, spuse ea. A fost foarte urât din partea mea. Şi e valabil şi în ceea ce-o priveşte pe Sarah. Doar că nu m-am gândit niciodată că ar fi posibil să nu mai fim prietene, şi când te-am văzut stând tot timpul cu ea...

— E o fată bună, mult mai drăguţă decât Lara şi Chloe, spuse Bella. Eu ţin foarte mult la tine, dar nu mai vreau să am de-a face cu ele.

Megan îşi lăsă privirea în pământ.

— Ai dreptate, nici eu nu le plac foarte mult. Dar dacă nu eşti prietenă cu ea, Lara spune numai lucruri urâte despre tine...

Bella ridică din umeri.

— Nu-mi pasă!

Şi chiar aşa era, îşi dădu fetiţa seama în clipa aceea. Poate că ar deranja-o dacă Lara s-ar lua din nou de ea, dar

decise să se consoleze cu faptul că nu conta câtuşi de puţin ce spunea ea.

— Putem pur şi simplu să-i întoarcem spatele, gândi ea cu voce tare.

— Cred că ai dreptate. O să-i cer scuze şi lui Sarah, adăugă Megan, privind cu speranţă în ochii Bellei. Crezi că putem fi prietene din nou?

Bella zâmbi.

— Am putea încerca...

— Cum ai reuşit să-l faci pe Sid să meargă în două picioare? o întrebă Megan pe Bella, în timp ce se plimbau amândouă prin parc.

Era o după-amiază de sâmbătă, şi Bella le dăduse întâlnire în parc lui Megan, lui Sarah şi mamelor lor. Îi era puţin teamă că Megan şi Sarah nu se vor înţelege, însă îşi dorea foarte mult ca ele două să încerce să se cunoască puţin mai bine înainte de ziua de luni, când începea şcoala.

— Ai asistat şi tu la probă? întrebă Bella bucuroasă. Totul e legat de mâncare. Sid e tare pofticios. Ar face orice doar ca să mai primească nişte bobiţe.

— Mă întreb dacă ar merge şi în cazul lui Coco, spuse Megan oftând. E minunată, dar nu prea mă pricep s-o fac să mă asculte.

— Asta pentru că e încă prea mică, interveni Sarah. Probabil că va fi mai ascultătoare după ce va mai creşte.

— Poate... Dar aş vrea să crească mai repede, recunoscu Megan, oftând din nou. Roade tot felul de lucruri. Ieri i-a ros mamei un pantof.

— De ce n-o duci la cursurile de dresaj, care se ţin în clădirea bisericii? îi sugeră Bella. Eu încep cu Sid de săptămâna viitoare.

Un licăr de speranţă se aprinse în ochii lui Megan.

— Ce idee bună! Se ţin cursuri şi pentru începători? Sid e deja priceput.

Bella se îmbujoră. Căţelul ei chiar era priceput. De fapt, era fantastic.

— Sunt sigură că da, încuviinţă ea cu mândrie, aruncând o privire spre Coco şi Sid care păşeau frumos pe alee, mergând unul lângă altul.

— Pare că s-au împrietenit deja, observă Sarah, râzând. Uite, stau şi de vorbă.

Bella îi privi. Într-adevăr, Sid şi Coco stăteau cu capetele aproape lipite, uitându-se la un bărbat care făcea jogging şi venea alergând spre ei. Erau atât de drăguţi, cum stăteau aşa, unul lângă altul.

— Am impresia că nu le plac pantofii sport de culoare portocalie, şopti Megan, în timp ce Bella se abţinea cu greu să nu râdă.

Se simţea bine în compania lui Sarah şi a lui Megan. Iar lui Coco şi lui Sid părea să le placă la fel de mult să se plimbe împreună.

— Nu încape nicio îndoială, au devenit prieteni buni, spuse Bella zâmbindu-i lui Megan.

Se vedea cu ochiul liber, dar ceea ce voia să spună, de fapt, fetiţa era: Şi noi la fel...

SID,
CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

CUPRINS

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul şase

Capitolul şapte

Capitolul opt